Zbornik sudske prakse

PRESUDA OPĆEG SUDA (osmo prošireno vijeće)

29. svibnja 2024.*

„Ekonomska i monetarna unija – Bankovna unija – Jedinstveni mehanizam za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava (SRM) – Jedinstveni fond za sanaciju (SRF) – Odluka SRB-a o izračunu *ex ante* doprinosâ za 2021. – Prigovor nezakonitosti – Pravna osnova Uredbe br. 806/2014 – Članak 114. UFEU-a – Jednako postupanje – Komisijina margina prosudbe – SRB-ova margina prosudbe – Obveza obrazlaganja”

U predmetu T-360/21,

Portigon AG, sa sjedištem u Düsseldorfu (Njemačka), koji zastupaju D. Bliesener, V. Jungkind i C. van Kampen, odvjetnici,

tužitelj,

protiv

Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB), koji zastupaju J. Kerlin i D. Ceran, u svojstvu agenata, uz asistenciju B. Meyringa, T. Klupscha i S. Ianca, odvjetnika,

tuženik,

koji podupiru

Europski parlament, koji zastupaju U. Rösslein, M. Menegatti i G. Bartram, u svojstvu agenata,

i

Vijeće Europske unije, koje zastupaju J. Bauerschmidt, J. Haunold i A. Westerhof Löfflerová, u svojstvu agenata,

i

Europska komisija, koju zastupaju D. Triantafyllou i A. Steiblytė, u svojstvu agenata,

intervenijenti,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće),

* Jezik postupka: njemački

u sastavu: A. Kornezov, predsjednik, G. De Baere, D. Petrlík (izvjestitelj), K. Kecsmár i S. Kingston, suci,

tajnik: L. Ramette, administrator,

uzimajući u obzir pisani dio postupka,

nakon rasprave održane 1. ožujka 2023.,

donosi sljedeću

Presudu [1]

[*omissis*]

I. Okolnosti spora

2 Tužitelj je kreditna institucija sa sjedištem u Njemačkoj koja se nalazi u postupku likvidacije. Tužitelj i dalje ima određena odobrenja za obavljanje bankarskih poslova i pružanje financijskih usluga, kao što su deponiranje, poslovi kreditiranja i platne usluge. Međutim, tužitelj posjeduje ta odobrenja samo kako bi na uredan način dovršio svoju likvidaciju.

3 Među poslovima izvršenima u tu svrhu osobito su relevantni za ovaj predmet oni koji uključuju Erste Abwicklungsanstalt (u daljnjem tekstu: banka EAA).

4 Banka EAA osnovana je na temelju Finanzmarktstabilisierungsfondsgesetza (Zakon o osnivanju fonda za stabilizaciju financijskih tržišta) od 17. listopada 2008. (BGBl. 2008 I, str. 1982.), u svrhu likvidacije i zaštite dijela tužiteljevih bankarskih poslova.

5 Tužitelj je velik dio svoje imovine i obveza prenio na banku EAA radi svojeg postupka likvidacije. Dio te imovine i obveza stvarno je prenesen na banku EAA podjelom. Taj dio imovine i obveza više nije prikazan u tužiteljevoj bilanci.

6 Drugi dio tužiteljeve imovine i obveza nije bio predmet te podjele, nego samo takozvanog „gospodarskog” prijenosa ili jamstva banke EAA. U tu je svrhu tužitelj s bankom EAA sklopio sporazume kojima se rizici prenose na tu banku, iako je zadržao stvarno vlasništvo nad tim dijelom svoje imovine i obveza.

7 Tužiteljeva imovina i obveze koje su bile predmet samo gospodarskog prijenosa na banku EAA uključuju, među ostalim, elemente portfelja OTC izvedenica (u daljnjem tekstu: portfelj izvedenica EAA-OTC). On se u biti sastoji od, s jedne strane, tužiteljevih prava i obveza koje proizlaze iz određenih izvedenica ili su povezani s njima i, s druge strane, od kolaterala kako bi se osigurala potraživanja koja proizlaze iz tih izvedenica.

[1] Navedene su samo one točke ove presude za koje Opći sud smatra da ih je korisno objaviti.

8 Tužitelj ima pravnu i regulatornu odgovornost za upravljanje imovinom iz portfelja banke EAA koja nije stvarno prenesena na potonju podjelom. Budući da banka EAA ne može sama iskorištavati tu imovinu, tužitelj njome upravlja kao fiducijarni punomoćnik na temelju ugovora sklopljenih s bankom EAA. Tužitelj u tom svojstvu djeluje u svoje ime, ali prema uputama i za račun banke EAA.

9 Elementi portfelja izvedenica EAA-OTC prikazani su u tužiteljevoj bilanci kao fiducijarna imovina ili fiducijarna obveza, dok se ne provedu ili prenesu na banku EAA.

10 Pobijanom odlukom SRB je utvrdio, u skladu s člankom 70. stavkom 2. Uredbe (EU) br. 806/2014 Europskog parlamenta i Vijeća od 15. srpnja 2014. o utvrđivanju jedinstvenih pravila i jedinstvenog postupka za sanaciju kreditnih institucija i određenih investicijskih društava u okviru jedinstvenog sanacijskog mehanizma i jedinstvenog fonda za sanaciju te o izmjeni Uredbe (EU) br. 1093/2010 (SL 2014., L 225, str. 1.), *ex ante* doprinose Jedinstvenom fondu za sanaciju (SRF) (u daljnjem tekstu: *ex ante* doprinosi) za 2021. (u daljnjem tekstu: razdoblje doprinosa 2021.) institucija na koje se primjenjuju odredbe članka 2. u vezi s člankom 67. stavkom 4. te uredbe (u daljnjem tekstu: institucije), među kojima je i tužitelj.

11 Rješenjem o prikupljanju doprinosa od 21. travnja 2021. Bundesanstalta für Finanzdienstleistungsaufsicht (BaFin, Savezni ured za nadzor financijskih usluga, Njemačka), u svojstvu nacionalnog sanacijskog tijela (u daljnjem tekstu: NST) u smislu članka 3. stavka 1. točke 3. Uredbe br. 806/2014, naložio je tužitelju da podmiri svoj *ex ante* doprinos za razdoblje doprinosa 2021., kako ga je utvrdio SRB.

12 S jedne strane, tužitelj, i, s druge strane, SRB i BaFin, ne slažu se oko elemenata koje treba uzeti u obzir u svrhu izračuna tužiteljeva *ex ante* doprinosa. Konkretno, tužitelj smatra da u tom pogledu ne treba uzeti u obzir obveze koje su dio portfelja izvedenica EAA-OTC i da on ne pripada grupi koja podliježe restrukturiranju nakon primitka državne potpore ili istovjetnih sredstava u smislu članka 6. stavka 8. točke (a) Delegirane uredbe Komisije (EU) 2015/63 od 21. listopada 2014. o dopuni Direktive 2014/59/EU Europskog parlamenta i Vijeća u vezi s *ex ante* doprinosima aranžmanima financiranja sanacije (SL 2015., L 11, str. 44. i ispravak SL 2017., L 156, str. 38.). Suprotno tomu, SRB i BaFin smatraju da se tužiteljev *ex ante* doprinos treba izračunati na temelju njegove ukupne bilance i da je tužitelj institucija u restrukturiranju.

[*omissis*]

IV. Pravo

[*omissis*]

A. Prigovori nezakonitosti Uredbe br. 806/2014, Direktive 2014/59 i Delegirane uredbe 2015/63

1. Prvi tužbeni razlog, u dijelu u kojem se temelji na prigovorima nezakonitosti

34 U okviru svojeg prvog tužbenog razloga tužitelj ističe, kao prvo, prigovore nezakonitosti protiv Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59, kao drugo, prigovore koji se odnose na zakonitost pobijane odluke i, kao treće, tri prigovora nezakonitosti protiv Delegirane uredbe 2015/63.

35 Najprije valja ispitati prigovore nezakonitosti s obzirom na to da su prigovori koji se odnose na zakonitost pobijane odluke ocijenjeni u točkama 337. do 351. ove presude.

a) Prvi tužbeni razlog, koji se temelji na prigovorima nezakonitosti Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59

36 Tužitelj ističe prigovore nezakonitosti protiv Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59 jer je zakonodavac Unije pogrešno odabrao članak 114. stavak 1. UFEU-a kao pravnu osnovu za njihovo donošenje.

37 S jedne strane, navedeni akti nisu ni u kakvoj vezi s unutarnjim tržištem jer, da su *ex ante* doprinosi bili predviđeni na razini država članica, oni ne bi predstavljali prepreku slobodnom kretanju usluga niti bi doveli do znatnog narušavanja tržišnog natjecanja.

38 S druge strane, zakonodavac Unije nije ovlašten temeljiti sustav *ex ante* doprinosâ na članku 114. stavku 1. UFEU-a jer su ti doprinosi obuhvaćeni „poreznim odredbama” u smislu članka 114. stavka 2. UFEU-a. Konkretno, iz jezičnih verzija članka 114. stavka 2. UFEU-a na engleskom i francuskom proizlazi da područje primjene te odredbe nadilazi pojam „porez”. Slijedom toga, zakonodavac Unije trebao se pozvati na članke 113. ili 115. UFEU-a kako bi utvrdio obvezu plaćanja *ex ante* doprinosâ.

39 SRB, Parlament, Vijeće i Komisija osporavaju tu argumentaciju.

40 Uvodno valja podsjetiti na to da se izbor pravne osnove za neki akt Unije mora temeljiti na objektivnim elementima koji podliježu sudskoj kontroli, među kojima su cilj i sadržaj tog akta (vidjeti mišljenje 1/15 (Sporazum o PNR-u između Europske unije i Kanade) od 26. srpnja 2017., EU:C:2017:592, t. 76. i navedenu sudsku praksu; presudu od 4. rujna 2018., Komisija/Vijeće (Sporazum s Kazahstanom), C-244/17, EU:C:2018:662, t. 36.).

41 Zakonodavni akti doneseni na temelju članka 114. stavka 1. UFEU-a trebaju, s jedne strane, obuhvaćati mjere za usklađivanje odredaba zakona i drugih propisa država članica te, s druge strane, imati za cilj uspostavu i funkcioniranje unutarnjeg tržišta (presuda od 22. siječnja 2014., Ujedinjena Kraljevina/Parlament i Vijeće, C-270/12, EU:C:2014:18, t. 100.).

42 Kao prvo, valja podsjetiti na to da se članak 114. UFEU-a može koristiti kao pravna osnova samo kada objektivno i stvarno slijedi iz tog pravnog akta da potonji za cilj ima poboljšanje uvjeta uspostave i funkcioniranja unutarnjeg tržišta (vidjeti presudu od 22. siječnja 2014., Ujedinjena Kraljevina/Parlament i Vijeće, C-270/12, EU:C:2014:18, t. 113. i navedenu sudsku praksu).

43 U ovom slučaju, osobito, iz uvodnih izjava 1. i 3. Uredbe br. 806/2014 i uvodne izjave 1. Direktive 2014/59 proizlazi da su ti akti bili doneseni u kontekstu gospodarske i financijske krize, koja je u pogledu Unije otkrila nedostatak instrumenata za učinkovito rješavanje rizikâ koji predstavljaju institucije s financijskim poteškoćama, zbog čega su države članice bile prisiljene upotrijebiti javna financijska sredstva za potporu takvim institucijama.

44 Iz uvodne izjave 1. Uredbe br. 806/2014 i uvodne izjave 3. Direktive 2014/59 također proizlazi da je ta kriza pokazala da je funkcioniranje unutarnjeg tržišta bankarskih usluga ugroženo i da raste rizik od financijske fragmentacije. To je bio pravi izvor zabrinutosti na unutarnjem tržištu na kojem su banke trebale biti u mogućnosti obavljati značajne prekogranične aktivnosti, u vrijeme kada je uočeno smanjenje tih aktivnosti zbog straha od širenja tih rizika.

45 Osim toga, zakonodavac Unije naglasio je u uvodnim izjavama 2. do 4. i 12. Uredbe br. 806/2014 i u uvodnim izjavama 4. i 5. Direktive 2014/59, da razlike između nacionalnih propisa o sanaciji i odgovarajuća upravna praksa te nedostatak ujednačenog postupka odlučivanja u vezi sa sanacijom u bankovnoj uniji doprinose tom manjku povjerenja nacionalnih bankarskih sustava u one drugih država članica, uključujući države članice koje ne sudjeluju u SRM-u, te pridonose tržišnoj nestabilnosti jer ne osiguravaju predvidljivost u vezi s mogućim ishodom propasti banke. Te razlike mogu dovesti i do toga da određene banke i klijenti imaju veće troškove kredita samo zbog mjesta poslovnog nastana i neovisno o svojoj stvarnoj kreditnoj sposobnosti.

46 Štoviše, zakonodavac Unije istaknuo je u uvodnim izjavama 9. i 19. Uredbe br. 806/2014 činjenicu da, sve dok propisi o sanaciji, praksa i pristup raspodjeli tereta ostanu u nacionalnom okviru i dok se financijska sredstva za financiranje sanacije prikupljaju i troše na nacionalnoj razini, veza između država članica i bankarskog sektora neće biti potpuno prekinuta te će unutarnje tržište ostati fragmentirano. Time se ograničava prekogranična aktivnost banaka i tako stvaraju prepreke temeljnim slobodama te se narušava tržišno natjecanje na unutarnjem tržištu.

47 Naposljetku, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 9. i 10. Direktive 2014/59, njezin je cilj spriječiti da nacionalna tijela nemaju jednaku razinu kontrole ili jednaku sposobnost sanacije institucija, što može različito utjecati na troškove financiranja institucija u različitim državama članicama, čime se stvara prepreka za ostvarivanje slobode poslovnog nastana u okviru unutarnjeg tržišta.

48 S obzirom na ta razmatranja, cilj je Uredbe br. 806/2014 ograničiti povezanost fiskalne pozicije svake države članice, kako je se percipira, s troškovima financiranja banaka i poduzetnika koji posluju u toj državi članici, kao i prebaciti odgovornost za financiranje stabilizacije financijskog sustava na cijeli financijski sektor.

49 Stoga, kao što se to navodi u njezinu članku 1., Uredbom br. 806/2014 utvrđuju se, među ostalim, jedinstvena pravila i jedinstven postupak sanacije institucijâ, koje bi SRB trebao primijeniti kako bi se ublažile prijetnje navedene u točkama 43. do 46. ove presude.

50 Isto tako, Direktivom 2014/59 utvrđuju se, među ostalim, usklađena pravila i usklađeni postupak za sanaciju institucijâ kako bi se otklonile zabrinutosti zakonodavca Unije opisane u točkama 43. do 45. i 47. ove presude.

51 SRF i nacionalni aranžmani financiranja ključni su elementi tih pravila i tog postupka koji omogućuju, kao što to proizlazi iz članaka 67. i 76. i uvodne izjave 107. Uredbe br. 806/2014 te članaka 100. i 101. i uvodnih izjava 103., 104. i 108. Direktive 2014/59, osiguranje učinkovite primjene sanacijskih instrumenata i doprinosi financiranju sanacijskih instrumenata osiguravanjem njihove učinkovite primjene.

52 Kako bi se osigurala dostatna financijska sredstva u SRF-u i nacionalnim aranžmanima financiranja, potonji se financiraju, s obzirom na razmatranja navedena u točkama 43. do 46. i 48. ove presude, osobito *ex ante* doprinosima institucija.

53 Stoga se plaćanjem tih doprinosâ osigurava učinkovita primjena jedinstvenih ili usklađenih pravila te ujednačeni ili usklađeni postupak za sanaciju institucija. Pravila kojima se utvrđuju navedeni doprinosi omogućuju, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 12. i 19. Uredbe br. 806/2014 i uvodnih izjava 9. i 10. Direktive 2014/59, izbjegavanje da različite nacionalne prakse stvaraju prepreke uživanju temeljnih sloboda, odnosno narušavaju tržišno natjecanje na unutarnjem tržištu.

54 S obzirom na prethodno navedeno, valja utvrditi da je cilj Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59, poboljšati uvjete za uspostavu i funkcioniranje unutarnjeg tržišta.

55 Osim toga, kad je riječ o uvjetu iz članka 114. stavka 1. UFEU-a, da dotični akt Unije treba uključivati mjere za usklađivanje propisa država članica, iz uvodne izjave 2. Uredbe br. 806/2014 i uvodne izjave 4. Direktive 2014/59 proizlazi, među ostalim, da, s jedne strane, nije postojao jedinstven postupak odlučivanja za sanaciju institucija u Uniji i, s druge strane, da postoje znatne materijalne i postupovne razlike između zakona i drugih propisa kojima se uređuje insolventnost institucija u državama članicama.

56 U tom je kontekstu zakonodavac Unije uspostavio jedinstvena pravila i postupak na razini bankovne unije i uskladio, na razini država članica, sanaciju institucija, kao i jedinstveni postupak prikupljanja *ex ante* doprinosâ kako bi se osigurala učinkovita primjena tih pravila i postupaka, kao što je to navedeno u točkama 49. do 53. ove presude.

57 Iz svih prethodnih razmatranja proizlazi da Uredba br. 806/2014 i Direktiva 2014/59 ispunjavaju uvjete iz članka 114. stavka 1. UFEU-a.

58 Kao drugo, valja ispitati tužiteljev argument prema kojem odredbe Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59 kojima se institucijama nalaže obveza plaćanja *ex ante* doprinosâ treba smatrati „poreznim odredbama” i stoga nisu obuhvaćene nadležnošću zakonodavca Unije za usklađivanje na temelju članka 114. stavka 2. UFEU-a.

59 Članak 114. stavak 2. UFEU-a predviđa da se stavak 1. te odredbe ne primjenjuje, među ostalim, na „porezne odredbe”.

60 Što se tiče tumačenja izraza „fiskalne odredbe”, valja utvrditi da UFEU ne sadržava definiciju tog izraza (vidjeti u tom smislu presudu od 29. travnja 2004., Komisija/Vijeće, C-338/01, EU:C:2004:253, t. 63.).

61 S obzirom na navedeno, iz sudske prakse Suda proizlazi da pristojba koju plaćaju gospodarski subjekti u određenom sektoru nema fiskalnu narav u situaciji u kojoj je, osobito, izravno namijenjena samo financiranju troškova tog sektora i u kojoj su ti troškovi nužni za funkcioniranje potonjega kako bi se, među ostalim, stabilizirao (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 11. srpnja 1989., Schräder HS Kraftfutter, 265/87, EU:C:1989:303, t. 9. i 10.).

62 Međutim, to se obrazloženje primjenjuje i u slučaju *ex ante* doprinosâ, koji slijede osiguratelјnu logiku i koje plaćaju gospodarski subjekti određenog sektora radi financiranja isključivo troškova tog sektora.

63 Stoga, što se tiče prirode *ex ante* doprinosâ, u točki 43. ove presude već je istaknuto da su Uredba br. 806/2014 i Direktiva 2014/59 donesene u kontekstu gospodarske i financijske krize, koja je u pogledu Unije otkrila nedostatak instrumenata za učinkovito rješavanje rizika koji predstavljaju institucije s financijskim poteškoćama, zbog čega su države članice obvezne upotrijebiti javna financijska sredstva za potporu takvim institucijama. SRM nastoji izbjeći štetne posljedice propasti institucija do kojih je došlo tijekom takvih krizâ, s obzirom na to da propast institucija samo u jednoj državi članici može ugroziti stabilnost financijskih tržišta u cjelini, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 8. i 12. Uredbe br. 806/2014. Isto vrijedi i za Direktivu 2014/59, kao što to proizlazi iz njezinih uvodnih izjava 3. i 5.

64 U tom je kontekstu zakonodavac Unije smatrao da je na financijskom sektoru u cjelini da financira stabilizaciju financijskog sustava, kao što to proizlazi, među ostalim, iz uvodne izjave 100. Uredbe br. 806/2014 i iz uvodne izjave 103. Direktive 2014/59.

65 U tom pogledu, posebna priroda *ex ante* doprinosâ sastoji se, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 105. do 107. Direktive 2014/59 i uvodne izjave 41. Uredbe br. 806/2014, od toga da se u okviru osigurateljne logike zajamči da financijski sektor pribavi dostatna financijska sredstva za SRF kako bi on mogao ispunjavati svoje funkcije (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 113.).

66 Slijedom toga, u skladu s člankom 67. stavcima 2. i 4. te uvodnom izjavom 61. Uredbe br. 806/2014, kao i člancima 101. i 103. te uvodnom izjavom 49. Direktive 2014/59 *ex ante* doprinosi prikupljaju se od gospodarskih subjekata financijskog sektora radi opskrbe SRF-a, koji se može koristiti samo u svrhu osiguravanja učinkovite primjene sanacijskih instrumenata i učinkovitog izvršavanja sanacijskih ovlasti ako se pokaže da su takve mjere potrebne za postizanje cilja financijske stabilnosti tog sektora.

67 U tom pogledu valja istaknuti da se, kao što to proizlazi iz članka 1. Uredbe br. 806/2014 i članka 1. Direktive 2014/59, mjere navedene u točki 66. ove presude primjenjuju samo u korist institucija koje su dužne plaćati *ex ante* doprinose.

68 Točno je da se Uredbom br. 806/2014 i Direktivom 2014/59 ne utvrđuje nikakva automatska veza između plaćanja *ex ante* doprinosâ i sanacije dotične institucije. To je razlog zbog kojeg se *ex ante* doprinosi ne mogu smatrati premijama osiguranja koje se mogu mjesečno plaćati i čiji bi povrat bio moguć (vidjeti u tom smislu presudu od 20. siječnja 2021., ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, t. 70. i 73.).

69 Činjenica je da institucije imaju dvostruku korist od SRF-a i nacionalnih aranžmana financiranja, koji se financiraju upravo njihovim *ex ante* doprinosima.

70 S jedne strane, ako institucije propadaju ili je vjerojatno da će propasti, njihova se financijska situacija može riješiti u okviru sanacijskog postupka koji se u njihovu korist može pokrenuti ako su ispunjeni i drugi uvjeti predviđeni člankom 18. Uredbe br. 806/2014 ili člankom 32. Direktive 2014/59. Takav postupak stoga omogućuje korištenje financijskih sredstava SRF-a ili nacionalnih aranžmana financiranja u korist takvih institucija, pod uvjetom da su ta sredstva financirana njihovim doprinosima.

71 S druge strane, sve institucije imaju koristi od *ex ante* doprinosâ stabilnošću financijskog sustava koju osiguravaju SRF i nacionalni aranžmani financiranja.

72 Naime, rizik obuhvaćen SRF-om i nacionalnim aranžmanom financiranja onaj je koji financijski sektor kao cjelina predstavlja za stabilnost financijskog sustava (vidjeti presudu od 20. siječnja 2021., ABLV Bank/SRB, T-758/18, EU:T:2021:28, t. 72.).

73 Iz toga slijedi da se SRF-om i nacionalnim aranžmanima financiranja nastoji – ne s fiskalnog nego osiguratelnog aspekta – zajamčiti stabilnost cijelog financijskog sektora s ciljem osiguranja zaštite od vlastite krize u korist svih institucija.

74 Ta se svrha osiguranja uostalom odražava i u izračunu *ex ante* doprinosâ, s obzirom na to da oni ne proizlaze iz primjene porezne osnovice, nego, na temelju članaka 102. i 103. Direktive 2014/59 i članaka 69. i 70. Uredbe br. 806/2014, na definiciji konačne ciljne razine, a potom godišnje ciljne razine koju treba preraspodijeliti među institucijama (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 113.). Ta se raspodjela godišnje ciljne razine temelji, među ostalim, kao što to proizlazi i iz uvodne izjave 107. te direktive i uvodne izjave 109. te uredbe, na riziku koji svaka institucija predstavlja za stabilnost financijskog sustava, što potiče institucije da usvoje manje rizične načine poslovanja.

75 Iz prethodno navedenog proizlazi da institucije uplaćuju *ex ante* doprinose prema osiguranjeljnoj logici, pri čemu se podrazumijeva da su ti doprinosi izravno namijenjeni samo financiranju troškova financijskog sektora kojem te institucije pripadaju i da su ti troškovi nužni za funkcioniranje tog sektora kako bi ga se, među ostalim, stabiliziralo u slučaju propasti određenih institucija i ograničilo učinke širenja.

76 Slijedom toga, odredbe Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59 kojima se institucije obvezuju na plaćanje *ex ante* doprinosâ i kojima se pobliže određuju načini njihova izračuna nisu „porezne odredbe” u smislu članka 114. stavka 2. UFEU-a.

77 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevim argumentom prema kojem bi, u skladu s određenim jezičnim verzijama članka 114. stavka 2. UFEU-a, pojam „porezne odredbe” trebao imati širi doseg.

78 Naime, svim jezičnim verzijama akta Unije načelno treba priznati jednaku vrijednost. U cilju očuvanja jedinstvenog tumačenja prava Unije važno je dakle da se u slučaju postojanja razlika između tih verzija, konkretna odredba tumači prema općoj strukturi i svrsi propisa čiji je dio (vidjeti presudu od 20. veljače 2018., Belgija/Komisija, C-16/16 P, EU:C:2018:79, t. 49. i navedenu sudsku praksu).

79 Dakle, formulacija korištena u određenim jezičnim verzijama nekog akta ne može služiti kao jedini temelj za tumačenje tog akta ili imati prednost u odnosu na ostale jezične verzije. Takav bi pristup naime bio u neskladu sa zahtjevom ujednačene primjene prava Unije (vidjeti presudu od 20. veljače 2018., Belgija/Komisija, C-16/16 P, EU:C:2018:79, t. 50. i navedena sudska praksa).

80 S obzirom na prethodno navedeno, prvi tužbeni razlog, u dijelu u kojem se temelji na prigovorima nezakonitosti Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59, treba odbiti.

b) Prvi tužbeni razlog, u dijelu u kojem se temelji na prigovorima nezakonitosti Delegirane uredbe 2015/63

81 Tužitelj ističe tri prigovora nezakonitosti protiv Delegirane uredbe 2015/63.

82 Uvodno treba istaknuti da članak 4. Delegirane uredbe 2015/63 predviđa da SRB izračunava *ex ante* doprinos koji svaka institucija mora platiti razmjerno profilu rizičnosti institucije na temelju informacija koje je institucija dostavila, te primjenom metode utvrđene u člancima 4. do 13. te delegirane uredbe.

83 Članak 5. Delegirane uredbe 2015/63, naslovljen „Prilagodba osnovnog godišnjeg doprinosa riziku”, navodi, među ostalim, obveze koje su isključene iz izračuna tih doprinosâ. Članak 6. te uredbe nabraja stupove i pokazatelje rizika koje SRB mora uzeti u obzir kako bi procijenio profil rizičnosti institucija dok članak 7. navedene delegirane uredbe pojašnjava ponder u vezi sa svakim stupom i pokazateljem rizika koji SRB treba primijeniti kada procjenjuje profil rizičnosti svake institucije.

84 Članak 8. Delegirane uredbe 2015/63 odnosi se pak na primjenu pokazatelja rizika u posebnim slučajevima.

85 Osim toga, članak 9. Delegirane uredbe 2015/63, naslovljen „Primjena prilagodbe osnovnog godišnjeg doprinosa riziku”, predviđa da SRB utvrđuje dodatni multiplikator za prilagodbu riziku kombiniranjem pokazatelja rizika iz članka 6. te delegirane uredbe u skladu s formulom i postupcima iz Priloga I. navedenoj delegiranoj uredbi i da godišnji doprinos svake institucije za svako razdoblje doprinosa utvrđuje množenjem osnovnog godišnjeg doprinosa tim multiplikatorom za prilagodbu riziku u skladu s formulom i postupcima iz Priloga I. toj delegiranoj uredbi.

86 Naposljetku, Prilogom I. Delegiranoj uredbi 2015/63 utvrđuje se postupak izračuna godišnjih doprinosa institucija u nekoliko koraka.

1) Prvi prigovor nezakonitosti, koji se temelji na tome da Delegirana uredba 2015/63 prekoračuje ovlasti koje su Komisiji dodijeljene Direktivom 2014/59

87 Prema tužiteljevu mišljenju, Delegirana uredba 2015/63 prekoračuje granice utvrđene Direktivom 2014/59, koja predstavlja njezin delegirani akt. Budući da je okvir te direktive utvrđen člankom 114. stavkom 1. UFEU-a, bilo bi zabranjeno da delegirani akt odstupa od okvira određenog tom odredbom i da se primjenjuje na institucije koje nisu povezane s unutarnjim tržištem. To je slučaj s tužiteljem, koji je u postupku likvidacije svojih aktivnosti.

88 SRB i Komisija osporavaju tu argumentaciju.

89 Treba istaknuti da se ovaj prigovor nezakonitosti temelji na pogrešnoj pretpostavci prema kojoj tužitelj „nije povezan s unutarnjim tržištem”.

90 Naime, čak i ako se tužitelj nalazi u postupku likvidacije svojih aktivnosti, prema njegovim vlastitim navodima, on ipak nastavlja obavljati bankarske poslove i pružati financijske usluge. U tim okolnostima tužitelj kao takav sudjeluje u trgovini na unutarnjem tržištu.

91 Nadalje, pod pretpostavkom da tužiteljev prigovor treba shvatiti na način da je Komisija bila dužna isključiti institucije s niskom razinom aktivnosti na unutarnjem tržištu iz područja primjene Delegirane uredbe 2015/63, treba istaknuti sljedeće.

92 *Ex ante* doprinosi izračunani na nacionalnoj razini određuju se na temelju članka 103. stavka 2. Direktive 2014/59.

93 Iz te odredbe proizlazi da te doprinose trebaju platiti „institucije” u smislu članka 2. stavka 1. točke 23. Direktive 2014/59.

94 Iz članka 2. stavka 1. točke 23. Direktive 2014/59, u vezi s njezinim člankom 2. stavkom 1. točkom 2., proizlazi da su te institucije, među ostalim, kreditne institucije u smislu članka 4. stavka 1. točke 1. Uredbe (EU) br. 575/2013 Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o bonitetnim zahtjevima za kreditne institucije i investicijska društva i o izmjeni Uredbe (EU) br. 648/2012 (SL 2013., L 176, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku: SL 2017., L 20, str. 2.), koji se ne nalaze među subjektima iz članka 2. stavka 5. Direktive 2013/36/EU Europskog parlamenta i Vijeća od 26. lipnja 2013. o pristupanju djelatnosti kreditnih institucija i bonitetnom nadzoru nad kreditnim institucijama i investicijskim društvima, izmjeni Direktive 2002/87/EZ te stavljanju izvan snage direktiva 2006/48/EZ i 2006/49/EZ (SL 2013., L 176, str. 338.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku: poglavlje 6., svezak 14., str. 105. i ispravak SL 2017., L 20, str. 1.).

95 Međutim, u skladu s člankom 4. stavkom 1. točkom 1. Uredbe br. 575/2013, „kreditna institucija” znači društvo čija se djelatnost sastoji od primanja depozita ili ostalih povratnih sredstava od javnosti te odobravanja kredita za vlastiti račun, i to neovisno o važnosti tih aktivnosti.

96 Isto tako, iako članak 2. stavak 5. Direktive 2013/36 isključuje određene subjekte iz područja primjene te direktive, on iz njega ne isključuje institucije s niskom razinom aktivnosti na unutarnjem tržištu, kao što su institucije koje su u postupku likvidacije.

97 Iz prethodno navedenog proizlazi da članak 103. stavak 2. Direktive 2014/59 podvrgava plaćanju *ex ante* doprinosâ sve institucije na koje se odnosi, neovisno o intenzitetu njihovih aktivnosti na unutarnjem tržištu.

98 Osim toga, članak 103. stavak 7. Direktive 2014/59, koji čini pravnu osnovu/predstavlja pravni temelj Delegirane uredbe 2015/63, ne obvezuje Komisiju da određene institucije izuzme od obveze plaćanja *ex ante* doprinosâ zbog niske razine njihovih aktivnosti na unutarnjem tržištu jer su predmet likvidacije.

99 U tim okolnostima, može se samo odbiti tužiteljev argument prema kojem Uredba 2015/63 povređuje Direktivu 2014/59 zbog toga što takve institucije nisu izuzete iz njezina područja primjene.

100 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevim argumentom prema kojem iz strukture i cilja Direktive 2014/59 i Delegirane uredbe 2015/63, kao i iz njihova tumačenja s obzirom na članak 114. UFEU-a, proizlazi da ti akti ne uvjetuju obvezu plaćanja *ex ante* doprinosâ institucija koje su u postupku likvidacije, a koje nisu u tržišnom natjecanju s drugim institucijama koje posluju na unutarnjem tržištu.

101 U tom pogledu, s jedne strane, treba utvrditi da je tekst odredbi navedenih u točkama 93., 94. i 98. ove presude jasan i precizan što se tiče osobnog područja primjene te obveze i nepostojanja obveze Komisije da izuzme određene vrste institucija iz tog područja primjene. S druge strane, iz točke 90. ove presude proizlazi da je tužitelj i dalje gospodarski aktivan na unutarnjem tržištu.

102 S obzirom na prethodno navedeno, ovaj prigovor nezakonitosti treba odbiti.

2) Drugi prigovor nezakonitosti, koji se temelji na tome da Delegirana uredba 2015/63 povređuje ključne elemente Direktive 2014/59

103 Tužitelj u biti tvrdi da Delegirana uredba 2015/63 nije dovoljno uzela u obzir profil rizičnosti dotičnih institucija u okviru izrade metode izračuna *ex ante* doprinosâ. Članak 6. te delegirane uredbe stoga povređuje bitnu odredbu Direktive 2014/59, odnosno njezin članak 103. stavak 7.

104 Ta povreda proizlazi, među ostalim, iz činjenice da članak 6. Delegirane uredbe 2015/63 ne predviđa nikakvo smanjenje ili izuzeće *ex ante* doprinosâ u korist institucija kao što je tužitelj, čija je izloženost riziku, vjerojatnost sanacije ili važnost za stabilnost financijskih tržišta ograničena ili nepostojeća.

105 SRB i Komisija osporavaju tu argumentaciju.

106 Uvodno, valja podsjetiti na to da, u vezi s delegiranom ovlasti u smislu članka 290. UFEU-a, Komisija ima, u okviru izvršavanja ovlasti koje su joj povjerene, široku marginu prosudbe kad je pozvana provesti složene ocjene i procjene (vidjeti u tom smislu presudu od 11. svibnja 2017., Dyson/Komisija, C-44/16 P, EU:C:2017:357, t. 53. i navedenu sudsku praksu).

107 To je slučaj kad je riječ o utvrđivanju kriterija za prilagođavanje *ex ante* doprinosâ profilu rizičnosti na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59.

108 U tom pogledu, treba podsjetiti na to da se posebna priroda tih doprinosâ sastoji, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 105. do 107. Direktive 2014/59 i uvodne izjave 41. Uredbe br. 806/2014, od toga da se u okviru osiguratelјne logike zajamči da financijski sektor pribavi dostatna financijska sredstva za SRF kako bi on mogao ispunjavati svoje funkcije, potičući poslovanje dotičnih institucija po modelu koji predstavlja manji rizik (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 113.).

109 U tom kontekstu i kao što to proizlazi iz uvodne izjave 114. Direktive 2014/59, zakonodavac Unije zadužio je Komisiju da delegiranim aktom pojasni način na koji bi se trebali prilagođavati doprinosi institucija aranžmanima financiranja sanacije u skladu s njihovim profilom rizičnosti.

110 Jednako tako, uvodna izjava 107. te direktive pojašnjava da, kako bi se osigurao pošten izračun *ex ante* doprinosâ i omogućili poticaji za poslovanje po modelu koji predstavlja manji rizik, kod doprinosa nacionalnim aranžmanima financiranja trebao bi se uzeti u obzir stupanj kreditnog, likvidnosnog i tržišnog rizika, a koji snose institucije.

111 Iz prethodno navedenog proizlazi da je Komisija trebala izraditi pravila za prilagodbu *ex ante* doprinosâ razmjerno profilu rizičnosti institucija uz nastojanje da ostvari dva povezana cilja, odnosno, s jedne strane, da osigura uzimanje u obzir različitih rizika koje stvaraju djelatnosti institucija, banaka ili šire financijske djelatnosti, i, s druge strane, da potakne te iste institucije da slijede manje rizične načine poslovanja.

112 Međutim, kao što to proizlazi iz dokumenata u vezi s donošenjem Delegirane uredbe 2015/63, osobito dokumenata „JRC technical work supporting Commission second level legislation on risk based contributions to the (single) resolution fund” (JRC-ova tehnička studija u potporu Komisijinu zakonodavstvu druge razine o doprinosima (jedinstvenim) sanacijskim fondovima koji se temelje na rizicima, u daljnjem tekstu: „JRC-ova tehnička studija”) i „Commission Staff

Working Document: estimates of the application of the proposed methodology for the calculation of contributions to resolution financing arrangements" (Radni dokument Komisijinih službi: procjene primjene predložene metodologije za izračun doprinosa aranžmanima financiranja sanacije) izrada takvih pravila podrazumijeva Komisijine složene ocjene i procjene jer se njima trebaju ispitati različiti elementi s obzirom na to koji se različiti tipovi rizika obuhvaćaju u bankovnom i financijskom sektoru.

113 S obzirom na prethodno navedeno, Komisija je raspolagala širokom diskrecijskom ovlašću za donošenje, na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59, pravilâ kojima se pojašnjava pojam „prilagođavanje *ex ante* doprinosâ razmjerno profilu rizičnosti institucija".

114 U tim okolnostima, što se tiče metode prilagodbe osnovnih godišnjih doprinosa na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59, nadzor suda Unije treba se ograničiti na ispitivanje je li u okviru izvršavanja diskrecijske ovlasti dodijeljene Komisiji počinjena očita pogreška ili zlouporaba ovlasti odnosno je li Komisija očito prekoračila granice te ovlasti (vidjeti u tom smislu presudu od 21. srpnja 2011., Etimine, C-15/10, EU:C:2011:504, t. 60.).

115 Slijedom toga, na tužitelju je da dokaže da članak 6. Delegirane uredbe 2015/63 sadržava takve nedostatke.

116 U tom pogledu, najprije, iz točaka 92. do 97. ove presude proizlazi da Direktiva 2014/59 ne sadržava nikakvo izuzeće u pogledu obveze plaćanja *ex ante* doprinosâ institucija čija je izloženost riziku, vjerojatnost sanacije ili važnost za stabilnost financijskih tržišta ograničena. Nikakvo slično izuzeće nije predviđeno ni Uredbom br. 806/2014.

117 Isto tako, osim regulatornog kapitala i osiguranih depozita, ni Direktivom 2014/59 ni Uredbom br. 806/2014 nije predviđeno izuzeće u pogledu određenih obveza institucija, kao što su fiducijarne obveze, u svrhu izračuna *ex ante* doprinosâ.

118 Stoga, u skladu s člankom 103. stavkom 2. Direktive 2014/59 i člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014, sve institucije načelno podliježu obvezi plaćanja *ex ante* doprinosâ te se sve obveze tih institucija u načelu moraju uzeti u obzir za potrebe izračuna tih doprinosâ, osim regulatornog kapitala i osiguranih depozita.

119 Takav pristup odgovara osiguratelјnoj logici sustava *ex ante* doprinosâ, u kojoj cjelokupni financijski sektor mora SRM-u osigurati dostatna financijska sredstva kako bi mogao obavljati svoje funkcije (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 113.). Naime, u skladu s tom logikom, sve institucije, uključujući one čija je vjerojatnost sanacije navodno manja u odnosu na obveze koje imaju, ostvaruju korist od svojih *ex ante* doprinosâ putem stabilnosti financijskog sustava koju osigurava SRF.

120 U tim okolnostima tužitelj ne može tvrditi da je Komisija bila dužna isključiti iz sustava *ex ante* doprinose institucije koje su imale fiducijarne obveze ili da je bila obvezna isključiti iz tog sustava takve obveze samo zato što te obveze predstavljaju manji rizik ili zato što institucija koja ima navedene obveze ima manju vjerojatnost sanacije ili manju važnost za stabilnost financijskih tržišta.

121 Nadalje, u skladu s člankom 103. stavkom 2. Direktive 2014/59 i člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014, *ex ante* doprinos prilagođava se razmjerno profilu rizičnosti institucija. Stoga, na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59, Komisija je ovlaštena delegiranim aktom odrediti načine te prilagodbe *ex ante* doprinosâ razmjerno profilu rizičnosti navedenih institucija.

122 U tom se pogledu člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59 predviđa osam okolnosti koje Komisija mora uzeti u obzir za potrebe takve prilagodbe. Međutim, iako se „izloženost institucije riziku”, „vjerojatnost da će institucija krenuti u sanaciju” i „važnost institucije za stabilnost financijskog sustava ili gospodarstva jedne ili više država članica ili Unije” nalaze među takvim okolnostima, tako da ih je Komisija dužna uzeti u obzir prilikom donošenja delegiranog akta kao što je Delegirana uredba 2015/63, te su okolnosti samo tri od osam drugih okolnosti koje Komisija mora uzeti u obzir prilikom izrade takvog akta.

123 Usto, ništa u članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59 ne upućuje na to da je Komisija dužna dati prevladavajuću važnost jednoj ili više navedenih okolnosti.

124 Naposljetku i u svakom slučaju, tri okolnosti koje je tužitelj istaknuo u pogledu institucija koje se nalaze u situaciji usporedivoj s njegovom, to jest njihova izloženost riziku, vjerojatnost njihove sanacije ili njihova važnost za stabilnost financijskih tržišta, doista su uzeta u obzir u različitim stupovima i pokazateljima rizika predviđenima u članku 6. Delegirane uredbe 2015/63, tako da se poseban položaj takvih institucija odražava u izračunu *ex ante* doprinosâ.

125 U tim okolnostima tužitelj nije dokazao da članak 6. Delegirane uredbe 2015/63 sadržava očitu pogrešku ili zlouporabu ovlasti ili da je Komisija, time što ga je donijela, očito prekoračila svoje diskrecijske ovlasti zbog činjenice da ta odredba ne predviđa smanjenje ili izuzeće *ex ante* doprinosâ u korist institucija poput tužitelja, čija je izloženost riziku, vjerojatnost sanacije ili važnost za stabilnost financijskih tržišta navodno vrlo ograničena ili nepostojeća.

126 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevim argumentom prema kojem Delegirana uredba 2015/63 ne predviđa nikakav mehanizam koji uzima u obzir poslovni model s osobito niskim profilom rizičnosti, što je vidljivo iz činjenice da, na temelju članka 6. stavka 6. točke (a) te delegirane uredbe, SRB može uzeti u obzir „cjelokupni poslovni model” institucije samo kako bi povećao *ex ante* doprinos dotične institucije.

127 Naime, na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59, Komisija je prilikom donošenja delegiranih akata radi provedbe te odredbe obvezna uzeti u obzir okolnosti navedene u točkama (a) do (h) navedene odredbe kako bi pobliže odredila pojam „prilagođavanje *ex ante* doprinosâ razmjerno profilu rizičnosti institucija”. Međutim, ništa u članku 103. stavku 7. te direktive ne nalaže mu obvezu da predvidi stup ili pokazatelj rizika u okviru kojeg poslovni model institucije može, kao takav, dovesti do smanjenja njegova *ex ante* doprinosa.

128 Osim toga i u svakom slučaju, različiti stupovi i pokazatelji rizika predviđeni u članku 6. Delegirane uredbe 2015/63 omogućuju ciljano uzimanje u obzir različitih značajki poslovnog modela s niskim profilom rizičnosti, tako da se instituciji s takvim modelom nalaže plaćanje nižeg *ex ante* doprinosa.

129 S obzirom na prethodno navedeno, ovaj prigovor nezakonitosti treba odbiti.

3) Treći prigovor nezakonitosti, koji se temelji na daljnjem prenošenju ovlasti na SRB

130 Tužitelj ističe da Delegirana uredba 2015/63 povređuje članak 290. stavak 1. UFEU-a jer se člankom 6. stavkom 1. točkom (d) Delegirane uredbe 2015/63 SRB-u dodjeljuje ovlast utvrđivanja dodatnih pokazatelja rizika. Međutim, iz članka 290. stavka 1. UFEU-a i članka 103. stavka 7. točke (d) Direktive 2014/59 proizlazi da je na Komisiji da utvrdi načine prilagođavanja *ex ante* doprinosâ koje duguju institucije ovisno o vjerojatnosti njihove sanacije i da Komisija tu ovlast ne može dalje prenositi.

131 Ta se nezakonitost Delegirane uredbe 2015/63 ne može ispraviti člankom 6. stavcima 5. do 8. te iste delegirane uredbe, kojim su utvrđeni detalji u vezi s određivanjem različitih potpokazatelja rizika, ni člankom 7. stavkom 4. navedene delegirane uredbe, koji predviđa sustav ponderiranja potpokazatelja rizika.

132 SRB i Komisija osporavaju tu argumentaciju.

133 Uvodno treba odbiti Komisijin argument prema kojem je ovaj prigovor bespredmetan jer se Delegirana uredba 2015/63, razmatrana zasebno, ne bi odnosila na SRB, nego na nacionalna sanacijska tijela, te da je SRB vezan odredbama Delegirane uredbe 2015/63 samo na temelju pravila iz članka 70. stavka 6. Uredbe br. 806/2014.

134 Točno je da je Delegirana uredba 2015/63 donesena na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59 i da se članak 6. stavak 1. točka (d) te delegirane uredbe prije svega odnosi samo na NST-ove. Ta je odredba proširena na SRB samo na temelju članka 70. stavka 6. i članka 5. stavka 1. Uredbe br. 806/2014, prema kojima se delegirani akti doneseni na temelju navedenog članka 103. stavka 7. primjenjuju i na utvrđivanje *ex ante* doprinosâ na temelju Uredbe br. 806/2014 i u skladu s kojima se za potrebe primjene Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59 SRB smatra NST-om kada obavlja zadaće i izvršava ovlasti koje su NST-u dodijeljene na temelju te direktive.

135 U tim se okolnostima Komisijinu argumentaciju može shvatiti na način da su ovlasti iz članka 6. stavka 1. točke (d) Delegirane uredbe 2015/63 dodijeljene SRB-u odlukom zakonodavca Unije iz Uredbe br. 806/2014, a ne Komisijinom odlukom iz Delegirane uredbe 2015/63. Stoga se ne radi o daljnjem prenošenju Komisijine ovlasti na SRB, nego o izravnom delegiranju ovlasti zakonodavca Unije SRB-u zakonodavnim aktom.

136 Takav zaključak nije u skladu s redoslijedom donošenja dotičnih akata, posebno s obzirom na činjenicu da je Uredba br. 806/2014 donesena prije Delegirane uredbe 2015/63. Naime, dok je Uredba br. 806/2014 donesena 15. srpnja 2014., to jest dva mjeseca nakon donošenja Direktive 2014/59, Delegirana uredba 2015/63 donesena je tek 21. listopada 2014., odnosno tri mjeseca kasnije.

137 Iz toga slijedi, s jedne strane, da zakonodavac Unije nije mogao potvrditi, donošenjem Uredbe br. 806/2014, eventualno dodjeljivanje ovlasti SRB-u, Delegiranom uredbom 2015/63, dijela ovlasti delegiranih Komisiji člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59. S druge strane, Komisija je nužno bila svjesna, da je u trenutku donošenja Delegirane uredbe 2015/63, kada je – na temelju članka 6. stavka 1. točke (d) te uredbe – dodijelila određene ovlasti „sanacijskim tijelima”, u pogledu država članica na koje se Uredba br. 806/2014 odnosi, dodijelila te ovlasti SRB-u.

138 Osim toga, činjenica da je Komisija bila svjesna te okolnosti potvrđena je tekstom uvodne izjave 7. Delegirane uredbe 2015/63, prema kojoj „pojam sanacijskog tijela u skladu s [tom] [delegiranom] uredbom trebao bi uključivati i SRB”.

139 Odluka da se SRB-u dodijele određene ovlasti u okviru stupa rizika „dodatni pokazatelji rizika koje određuje sanacijsko tijelo” (u daljnjem tekstu: stup rizika IV.) – i to neovisno o njihovoj prirodi – stoga proizlazi iz Komisijine odluke, s obzirom na to da je ta odluka donesena kada je ista donijela Delegiranu uredbu 2015/63.

140 Nadalje, treba analizirati prirodu ovlasti dodijeljenih SRB-u kako bi se ocijenilo je li mu Komisija delegirala ovlasti na temelju članka 290. stavka 1. UFEU-a.

141 U skladu s člankom 6. stavkom 1. točkom (d) Delegirane uredbe 2015/63, stup rizika IV. sastoji se od dodatnih pokazatelja rizika koje određuje NST.

142 U skladu s člankom 6. stavkom 5. prvim podstavkom Delegirane uredbe 2015/63, stup rizika IV. sastoji se od triju pokazatelja rizika, odnosno, kao prvo, od „aktivnosti trgovanja, izvanbilančne izloženosti, izvedenica, složenosti i mogućnosti sanacije”, kao drugo, od „članstva u institucionalnom sustavu zaštite” i, kao treće, „razina prethodnih izvanrednih javnih financijskih potpora”.

143 U skladu s člankom 6. stavkom 5. drugim podstavkom Delegirane uredbe 2015/63, SRB prilikom utvrđivanja tih pokazatelja rizika mora uzeti u obzir „vjerojatnost da dotična institucija uđe u postupak sanacije te, kao posljedica toga, vjerojatnost korištenja aranžmana financiranja sanacije u slučaju sanacije”.

144 Iz teksta članka 6. stavka 5. drugog podstavka Delegirane uredbe 2015/63 proizlazi da se tom odredbom SRB-u dodjeljuje margina prosudbe u pogledu načina na koji on za potrebe utvrđivanja navedenih pokazatelja rizika „uzima u obzir vjerojatnost da dotična institucija uđe u postupak sanacije te, kao posljedic[u] toga, vjerojatnost korištenja aranžmana financiranja sanacije u slučaju sanacije”, jer kriterije navedene u toj odredbi SRB mora pojasniti kako bi ih se moglo primijeniti na određeni slučaj.

145 Što se tiče prvog pokazatelja rizika iz stupa rizika IV. i koji se odnosi na aktivnosti trgovanja, izvanbilančne izloženosti, izvedenice, složenost i mogućnost sanacije institucije, članak 6. stavak 6. Delegirane uredbe 2015/63 predviđa nekoliko elemenata koje SRB mora uzeti u obzir prilikom određivanja tog pokazatelja i od kojih neki mogu dovesti do povećanja profila rizičnosti dotične institucije, a drugi do njegova smanjenja.

146 Stoga postoje četiri elementa koji mogu dovesti do povećanja tog profila rizičnosti, odnosno, kao prvo, „važnost aktivnosti trgovanja s obzirom na veličinu bilance, razinu regulatornog kapitala, rizičnost izloženosti i cjelokupni poslovni model”, kao drugo, „važnost izvanbilančnih izloženosti s obzirom na veličinu bilance, razinu regulatornog kapitala i rizičnost izloženosti”, kao treće, „važnost iznosa izvedenica u odnosu na veličinu bilance, razinu regulatornog kapitala, rizičnost izloženosti i cjelokupni poslovni model” i, kao četvrto, „mjere u kojoj se poslovni model i organizacijska struktura institucije smatraju složenima […]”.

147 Elementi koji mogu dovesti do smanjenja navedenog profila rizičnosti jesu „relativni iznos izvedenica poravnanih preko središnje druge ugovorne strane” i „mjera u kojoj se institucija može sanirati brzo i bez pravnih prepreka […]”.

148 Iz teksta članka 6. stavka 6. Delegirane uredbe 2015/63 proizlazi da ta odredba SRB-u dodjeljuje marginu prosudbe u pogledu „važnosti” koju SRB mora pridati „aktivnostima trgovanja”, „izvanbilančnim izloženostima” i „iznosu izvedenica” te odnosu između različitih elemenata navedenih u toj odredbi.

149 Stoga, iako iz članka 6. stavka 6. Delegirane uredbe 2015/63 proizlazi da, prema prvom potpokazatelju rizika navedenom u toj odredbi, važnost „aktivnosti trgovanja” treba usporediti s veličinom bilance, razinom regulatornog kapitala, rizičnosti izloženosti i cjelokupnim poslovnim modelom institucije, navedena odredba ne sadržava pojašnjenja o konkretnoj provedbi te usporedbe.

150 Isto vrijedi i za drugi i treći potpokazatelj rizika predviđen u članku 6. stavku 6. točki (a) podtočkama ii. i iii. Delegirane uredbe 2015/63.

151 Osim toga, kad je riječ o utvrđivanju pokazatelja rizika „članstvo u institucionalnom sustavu zaštite”, iz članka 6. stavka 7. Delegirane uredbe 2015/63 proizlazi da SRB mora uzeti u obzir dostatnost iznosa sredstava koja su odmah dostupna zajedno s onim sredstvima koja su potrebna „kako bi se omogućila vjerodostojna i djelotvorna potpora toj instituciji” i stupanj pravne ili ugovorne sigurnosti da će se ta sredstva „u cijelosti iskoristiti prije traženja izvanredne javne potpore”.

152 Iz teksta te odredbe proizlazi da SRB raspolaže marginom prosudbe kad je riječ o poštovanju uvjeta predviđenih navedenom odredbom koji su povezani s dostatnošću raspoloživih sredstava predmetnog institucionalnog sustava zaštite zajedno sa sredstvima potrebnim za financiranje dotičnih institucija te stupnjem pravne ili ugovorne sigurnosti u vezi s tim sredstvima.

153 Isto vrijedi i za ponderiranje različitih pokazatelja rizika u okviru stupa rizika IV., predviđeno člankom 7. stavkom 4. Delegirane uredbe 2015/63.

154 Naime, iako se u članku 7. stavku 4. Delegirane uredbe 2015/63 jasno navodi ponder triju pokazatelja rizika koji čine stup rizika IV. i koji su navedeni u točki 142. ove presude, iz te odredbe ne proizlazi na koji način treba provesti ponderiranje različitih potpokazatelja rizika unutar prva dva pokazatelja rizika. Konkretno, navedena odredba ne precizira treba li to ponderiranje razmjerno raspodijeliti među takvim potpokazateljima. Tako članak 7. stavak 4. Delegirane uredbe 2015/63 dodjeljuje SRB-u diskrecijsku ovlast određivanja pondera različitih potpokazatelja rizika koji čine te pokazatelje rizika, koje treba uzeti u obzir, u skladu s člankom 6. stavcima 5. do 7. Delegirane uredbe 2015/63.

155 Iz prethodno navedenog proizlazi da se odredbama članka 6. stavaka 5. do 7. i članka 7. stavka 4. Delegirane uredbe 2015/63, koje se odnose na stup rizika IV., SRB-u dodjeljuje diskrecijska ovlast.

156 Međutim, dodjela takve margine prosudbe ne znači da je Komisija delegirala ovlast SRB-u u smislu članka 290. stavka 1. UFEU-a.

157 U tom pogledu treba razlikovati ovlast iz članka 290. stavka 1. UFEU-a, odnosno ovlast donošenja nezakonodavnih akata opće primjene radi dopune ili izmjene određenih elemenata zakonodavnog akta koji nisu ključni, i ovlasti za primjenu akata opće primjene – zakonodavnih ili nezakonodavnih – na osobe ili situacije koje ulaze u područje primjene takvih akata.

158 Međutim, s jedne strane, Delegirana uredba 2015/63 ne sadržava nijednu odredbu kojom je Komisija SRB-u delegirala ovlast radi donošenja akata opće primjene kojima bi se dopunili ili izmijenili određeni elementi Direktive 2014/59, Uredbe br. 806/2014 ili te delegirane uredbe. Suprotno tomu, nekoliko odredbi navedene delegirane uredbe, kao što su njezini članci 4. i 6. do 9., potvrđuju ovlast koja je SRB-u dodijeljena Direktivom 2014/59 i Uredbom br. 806/2014 da primijeni te akte opće primjene pri izračunu *ex ante* doprinosâ institucija obuhvaćenih njihovim područjem primjene.

159 S druge strane, unatoč nazivu stupa rizika IV. iz članka 6. stavka 1. točke (d) Delegirane uredbe 2015/63, odnosno „dodatnim pokazateljima rizika koje određuje sanacijsko tijelo", osnovna načela koja se odnose na primjenu tog stupa rizika Komisija je sama pojasnila u članku 6. stavcima 5. do 8. te delegirane uredbe. Isto tako, Komisija je u članku 7. stavku 4. te delegirane uredbe utvrdila pravila o relativnom ponderu pokazatelja rizika unutar tog stupa rizika.

160 Iz toga slijedi da Delegiranom uredbom 2015/63 SRB-u nije dodijeljena ovlast za donošenje akata opće primjene u smislu članka 290. stavka 1. UFEU-a.

161 S obzirom na prethodno navedeno, ovaj prigovor nezakonitosti treba odbiti, a slijedom toga i prvi tužbeni razlog u dijelu u kojem se temelji na prigovorima nezakonitosti.

2. Drugi tužbeni razlog, koji se temelji na prigovoru nezakonitosti Uredbe br. 806/2014, Direktive 2014/59 i Delegirane uredbe 2015/63 jer se njima povređuje članak 41. stavak 2. točka (c) i članak 47. Povelje

162 Drugim tužbenim razlogom tužitelj ističe da Delegirana uredba 2015/63 ne omogućuje SRB-u da dovoljno obrazloži svoje odluke te se stoga poziva na nezakonitost Uredbe br. 806/2014, Direktive 2014/59 i te delegirane uredbe zbog povrede članka 41. stavka 2. točke (c) Povelje i prava na djelotvornu sudsku zaštitu kako je utvrđeno u članku 47. Povelje.

[*omissis*]

a) O meritumu

170 Drugi tužbeni razlog u biti se sastoji od dva dijela.

1) Prvi dio, koji se odnosi na povredu članka 41. stavka 2. točke (c) Povelje

171 Tužitelj ističe da Delegirana uredba 2015/63 ne omogućuje SRB-u da dovoljno obrazloži svoje odluke te se stoga poziva na nezakonitost Uredbe br. 806/2014, Direktive 2014/59 i te delegirane uredbe zbog povrede članka 41. stavka 2. točke (c) Povelje. Konkretno, metoda izračuna *ex ante* doprinosâ uspostavljena tom delegiranom uredbom podrazumijeva komparativnu analizu različitih institucija koje moraju uplatiti te doprinose, tako da tužitelj ne može provjeriti točnost izračuna svojeg *ex ante* doprinosa bez pristupa podacima drugih institucija, koji mu nisu dostupni.

172 Osim toga, pravo na obrazloženu odluku izgubilo bi smisao pozivanjem na zaštitu poslovnih tajni drugih institucija. Navođenjem objedinjenih podataka, SRB nije postigao odgovarajuću ravnotežu između tužiteljevih temeljnih prava i zaštite poslovnih tajni drugih institucija.

173 Naposljetku, u dijelu u kojem Opći sud smatra da se Direktivom 2014/59 i Uredbom br. 806/2014 nalaže metoda izračuna utvrđena Delegiranom uredbom 2015/63, ta direktiva i uredba također u tom pogledu povređuju članak 41. stavak 2. točku (c) Povelje.

174 SRB i Komisija osporavaju tu argumentaciju.

175 Uvodno treba podsjetiti na to da se člancima 4. do 9. Delegirane uredbe 2015/63 utvrđuju, kao što to proizlazi iz točaka 82. do 86. ove presude, pravila koja SRB mora primijeniti kako bi utvrdio osnovni godišnji doprinos i prilagodio ga profilu rizičnosti institucija. Ta se pravila zatim konkretnije provode u Prilogu I. toj delegiranoj uredbi.

176 U skladu s Prilogom I. Delegiranoj uredbi 2015/63, pod naslovom „Korak 2.”, na SRB-u je da najprije izračuna broj skupova radi usporedbe institucija s obzirom na različite pokazatelje i potpokazatelje rizika. Kao drugo, na SRB-u je da u načelu pripiše isti broj institucija svakom skupu, počevši od toga da prvom skupu pripiše institucije za koje su vrijednosti bruto pokazatelja najniže. Kao treće, na SRB-u je da svim institucijama koje se nalaze u određenom skupu dodijeli istu vrijednost, nazvanu „diskretizirani pokazatelj”, koji mora uzeti u obzir za ostatak izračuna njihova multiplikatora za prilagodbu.

177 Članak 296. drugi stavak UFEU-a određuje da se u pravnim aktima navode razlozi na kojima se akti temelje. Isto tako, pravo na dobru upravu, utvrđeno u članku 41. Povelje, predviđa obvezu institucija, tijela, ureda i agencija Unije da obrazlože svoje odluke.

178 Posve posebnu važnost ima obrazloženje odluke institucije, tijela, ureda ili agencije Unije zato što zainteresiranoj osobi omogućuje da pri punom poznavanju predmeta odluči je li korisno podnijeti pravni lijek protiv te odluke, a nadležnom sudu da provede svoj nadzor, tako da je ono, dakle, jedan od uvjeta za djelotvornost sudske zaštite, zajamčene člankom 47. Povelje (vidjeti presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 103. i navedenu sudsku praksu).

179 Takvo obrazloženje mora biti prilagođeno prirodi predmetnog akta i kontekstu u kojem je akt donesen. U tom pogledu, obrazloženje ne mora sadržavati napomenu o svim pravnim ili činjeničnim elementima koji su relevantni, s obzirom na to da se dostatnost obrazloženja mora ocjenjivati ne samo s obzirom na tekst akta nego i na njegov kontekst te na sva pravna pravila kojima se uređuje dotično područje i, osobito, s obzirom na interes koji adresati mogu imati za dobivanje objašnjenja. Slijedom toga, akt koji negativno utječe na neku osobu u dovoljnoj je mjeri obrazložen ako je donesen u kontekstu poznatom zainteresiranoj osobi, što joj omogućuje da razumije doseg mjere koja se na nju odnosi (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 104. i navedenu sudsku praksu).

180 Kako bi se ispitalo je li to obrazloženje dovoljno u pogledu odluke kojom se određuju *ex ante* doprinosi, valja podsjetiti, kao prvo, na to da se iz sudske prakse Suda ne može zaključiti da obrazloženje svake odluke institucije, tijela, ureda ili agencije Unije kojom se privatnom subjektu nalaže plaćanje novčanog iznosa mora nužno sadržavati sve elemente na temelju kojih njezin adresat može provjeriti točnost izračuna visine tog novčanog iznosa (vidjeti presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 105. i navedenu sudsku praksu).

181 Kao drugo, institucije, tijela, uredi i agencije Unije načelno ne smiju, na temelju načela zaštite poslovne tajne, koje je opće načelo prava Unije, a koje je konkretizirano, među ostalim, u članku 339. UFEU-a, odati konkurentima privatnog subjekta povjerljive informacije koje je on pružio (vidjeti presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 109. i navedenu sudsku praksu).

182 Kao treće, smatrati da obrazloženje SRB-ove odluke o utvrđivanju *ex ante* doprinosâ mora nužno omogućiti institucijama da provjere točnost izračuna svojeg *ex ante* doprinosa značilo bi nužno zabraniti zakonodavcu Unije da uvede način izračuna tog doprinosa koji uključuje podatke čija je povjerljivost zaštićena pravom Unije i, prema tome, prekomjerno umanjiti diskrecijsku ovlast kojom zakonodavac mora raspolagati u tu svrhu, sprečavajući ga da se, među ostalim, odluči za metodu koja može osigurati dinamičnu prilagodbu financiranja SRF-a razvoju financijskog sektora, tako da se komparativno uzima u obzir, osobito, financijsko stanje svake institucije s odobrenjem za rad na državnom području države članice sudionice u SRF-u (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 118.).

183 Kao četvrto, iako iz prethodno navedenog proizlazi da, zbog logike sustava financiranja SRF-a i metode izračuna koju je zakonodavac Unije utvrdio, SRB-ovu obvezu obrazlaganja treba odvagnuti s njegovom obvezom poštovanja poslovne tajne dotičnih institucija, ostaje činjenica da se potonja obveza ne smije tumačiti tako široko da obvezu obrazlaganja liši njezine biti (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 120.).

184 Međutim, u okviru odvagivanja obveze obrazlaganja s načelom zaštite poslovne tajne ne može se smatrati da obrazlaganje odluke kojom se privatnom subjektu nalaže plaćanje novčanog iznosa a da mu se ne iznesu svi elementi na temelju kojih se može točno provjeriti izračun visine tog novčanog iznosa u svakom slučaju nužno ugrožava bit obveze obrazlaganja (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 121.).

185 Kad je riječ o SRB-ovoj odluci kojom se utvrđuju *ex ante* doprinosi, mora se smatrati da je obveza obrazlaganja ispunjena kada osobe na koje se odnosi ta odluka, iako im nisu dostavljeni podaci obuhvaćeni poslovnom tajnom, raspolažu metodom izračuna koju je SRB upotrijebio te dovoljnim informacijama da shvate, u biti, na koji je način njihov osobni položaj bio uzet u obzir u svrhu izračuna njihova *ex ante* doprinosa, s obzirom na položaj svih ostalih dotičnih institucija (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 122.).

186 Naime, u takvom su slučaju te osobe u mogućnosti provjeriti je li njihov *ex ante* doprinos proizvoljno utvrđen zanemarujući stvarnost njihova ekonomskog položaja ili upotrebljavajući neuvjerljive podatke o ostatku financijskog sektora. Stoga navedene osobe mogu shvatiti opravdanja odluke kojom je utvrđen njihov *ex ante* doprinos i procijeniti je li svrsishodno podnijeti tužbu protiv te odluke, tako da bi bilo pretjerano zahtijevati od SRB-a da priopći svaki od brojčanih elemenata na koje se oslanja izračun doprinosa svake dotične institucije (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 123.).

187 Iz prethodno navedenog proizlazi da SRB nije, među ostalim, dužan instituciji dostaviti podatke koji bi joj omogućili da u potpunosti provjeri točnost vrijednosti multiplikatora za prilagodbu jer bi ta provjera pretpostavljala raspolaganje podacima koji su obuhvaćeni poslovnom tajnom i odnose se na ekonomsko stanje svake od ostalih dotičnih institucija (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 135.).

188 U tom kontekstu treba istaknuti da Delegirana uredba 2015/63 uopće ne sprečava SRB-ovu mogućnost da u agregiranom i anonimiziranom obliku otkrije dovoljno informacija kako bi se instituciji omogućilo da shvati na koji je način njezin osobni položaj uzet u obzir prilikom izračuna njezina *ex ante* doprinosa, s obzirom na položaj svih ostalih predmetnih institucija (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 139.).

189 Konkretno, Delegirana uredba 2015/63 omogućuje SRB-u, bez kršenja svoje obveze poštovanja poslovne tajne, da otkrije granične vrijednosti svakog skupa i pokazatelje rizika koji se odnose na njih, kako bi se predmetnoj instituciji omogućilo da se uvjeri, među ostalim, u to da ocjena koja joj je dodijeljena prilikom diskretizacije pokazatelja rizika, kako je definirana u Prilogu I. toj delegiranoj uredbi, zaista odgovara njezinu ekonomskom položaju, da se ta diskretizacija odvijala u skladu s metodom utvrđenom u navedenoj delegiranoj uredbi na temelju uvjerljivih podataka i da su doista uzeti u obzir svi čimbenici rizika koji se moraju uzeti u obzir primjenom Uredbe br. 806/2014 kao i delegirane uredbe 2015/63 (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 137.).

190 Iz prethodno navedenog proizlazi da Delegirana uredba 2015/63 ne sprečava SRB da se uskladi sa svojom obvezom obrazlaganja time što mu omogućuje da dotičnim institucijama pruži dovoljno informacija kako bi shvatile razloge koji opravdavaju odluke kojima se utvrđuju *ex ante* doprinosi (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 141.).

191 Isto vrijedi i za Direktivu 2014/59 i Uredbu br. 806/2014, u kojima se navode načela za izračun *ex ante* doprinosâ. Kad je riječ o toj direktivi, načela koja su njome predviđena naknadno su provedena Delegiranom uredbom 2015/63, koja je donesena na temelju članka 103. stavka 7. navedene direktive. Naposljetku, sustav te delegirane uredbe postao je primjenjiv člankom 70. stavkom 6. Uredbe br. 806/2014 na izračun *ex ante* doprinosâ prikupljenih na temelju te uredbe.

192 Navedeni zaključci nisu dovedeni u pitanje tužiteljevim argumentima.

193 Kao prvo, kad je riječ o tužiteljevu argumentu prema kojem je Komisija mogla utvrditi metodu izračuna kojom se *ex ante* doprinosi svake institucije ne uvjetuju onima koje duguju sve druge institucije, treba istaknuti da takva međuovisnost *ex ante* doprinosâ proizlazi iz zakonodavnog odabira izraženog u člancima 102. i 103. Direktive 2014/59 te u člancima 69. i 70. Uredbe br. 806/2014.

194 Budući da se zakonodavac Unije valjano odlučio za takvu metodu (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 116.), nije na Komisiji da je izmijeni delegiranim aktom.

195 Kao drugo, tužitelj ne može osporavati zakonitost Delegirane uredbe 2015/63 oslanjajući se na praksu drugih financijskih tijela, osobito praksu Europskog nadzornog tijela za bankarstvo (EBA), koja pokazuje da je moguć drugi sustav obrazlaganja odluka kojima se utvrđuju *ex ante* doprinosi.

196 Naime, kao što je to utvrđeno u točkama 107. do 113. ove presude, Komisija raspolaže širokom diskrecijskom ovlašću kako bi Delegiranom uredbom 2015/63 pobliže odredila pravila koja se odnose na prilagođavanje *ex ante* doprinosâ razmjerno profilu rizičnosti institucija, tako da nije na Općem sudu da utvrdi je li Komisijin pristup bio jedini ili najbolji mogući, nego je li bio očito neprikladan (vidjeti po analogiji presudu od 12. srpnja 2001., Jippes i dr., C-189/01, EU:C:2001:420, t. 83.). Slijedom toga, sama činjenica da postoje alternativni pristupi ne znači da je ta delegirana uredba nezakonita.

197 Kao treće, treba odbiti tužiteljev argument prema kojem bi poslovna tajna institucija zbog proteka vremena trebala uživati manju zaštitu.

198 Točno je da iz sudske prakse Suda proizlazi da, kada su podaci koji su u određenom trenutku mogli biti poslovne tajne stari pet ili više godina, oni se načelno zbog proteka vremena smatraju zastarjelima te da su stoga prestali biti tajni, osim ako, iznimno, strana koja se poziva na tajnost dokaže da su, unatoč svojoj starosti, ti podaci i dalje ključni elementi njezina poslovnog položaja ili poslovnih položaja predmetnih trećih osoba (vidjeti u tom smislu i po analogiji presudu od 19. lipnja 2018., Baumeister, C-15/16, EU:C:2018:464, t. 54.).

199 Međutim, podaci upotrijebljeni za izračun *ex ante* doprinosâ za određeno razdoblje doprinosa stari su manje od pet godina. Naime, na temelju članka 4. stavka 1. i članka 14. stavaka 1. do 4. Delegirane uredbe 2015/63, SRB mora uzeti u obzir podatke institucija koji su dostupni 31. prosinca u godini koja prethodi razdoblju doprinosa.

200 S obzirom na prethodno navedeno, prvi dio drugog tužbenog razloga treba odbiti.

[*omissis*]

3. Šesti tužbeni razlog, u dijelu u kojem se temelji na nezakonitosti Delegirane uredbe 2015/63

219 U okviru šestog tužbenog razloga tužitelj je u biti iznio četiri prigovora. Prvim dvama prigovorima, tužitelj ističe prigovore nezakonitosti protiv Delegirane uredbe 2015/63. Drugim dvama prigovorima, tužitelj osporava zakonitost same pobijane odluke.

220 Najprije valja ispitati prigovore nezakonitosti s obzirom na to da su prigovori koji se odnose na zakonitost pobijane odluke ocijenjeni u točkama 403. do 420. ove presude.

a) Prigovor koji se odnosi na neusklađenost Delegirane uredbe 2015/63 s člankom 103. stavcima 2. i 7. Direktive 2014/59

221 Tužitelj u biti tvrdi da se člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59 Komisiju obvezuje da, kada donosi delegirane akte radi provedbe te odredbe, iz izračuna *ex ante* doprinosâ isključi obveze koje su nerizične, kao što su njezine fiducijarne obveze. Budući da Delegirana uredba 2015/63 ne predviđa takvo isključenje, ona povređuje članak 103. stavak 7. navedene direktive.

222 SRB i Komisija osporavaju tu argumentaciju.

223 Kao što je to navedeno u točkama 116. do 118. ove presude, osim regulatornog kapitala i osiguranih depozita, sve obveze institucija u načelu se moraju uzeti u obzir za potrebe izračuna *ex ante* doprinosâ, u skladu s člankom 103. stavkom 2. Direktive 2014/59 i člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014.

224 Usto, ništa u članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59 ne obvezuje Komisiju da isključi određene obveze koje su navodno nerizične iz izračuna *ex ante* doprinosâ. S jedne strane, kao što je to navedeno u točkama 122. i 123. ove presude, okolnost „izloženost riziku institucije”, predviđen u točki (a) te odredbe, samo je jedan od okolnosti koje Komisija treba uzeti u obzir prilikom donošenja delegiranih akata za provedbu navedene odredbe. S druge strane, iz navedene odredbe ne proizlazi da bi Komisija trebala dati prevladavajuću važnost jednoj ili više navedenih okolnosti.

225 U tim okolnostima tužitelj nije dokazao da Delegirana uredba 2015/63 nije u skladu s člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59.

226 Stoga ovaj prigovor treba odbiti.

b) Prigovor koji se odnosi na neusklađenost Delegirane uredbe 2015/63 s člankom 114. UFEU-a jer je Komisija trebala uzeti u obzir različita nacionalna pravila za provedbu Direktive 86/635

227 Tužitelj tvrdi da Delegirana uredba 2015/63 povređuje članak 114. UFEU-a jer ne isključuje sredstva kojima institucija upravlja u svoje ime, ali za račun trećih strana, iz utvrđenih obveza u svrhu izračuna *ex ante* doprinosâ, i to zato što ne uzima u obzir različita nacionalna pravila o provedbi članka 10. stavka 1. treće rečenice Direktive Vijeća 86/635/EEZ od 8. prosinca 1986. o godišnjim financijskim izvještajima i konsolidiranim financijskim izvještajima banaka i drugih financijskih institucija (SL 1986., L 372, str. 1.) (posebno izdanje na hrvatskom jeziku: poglavlje 6., svezak 10., str. 28.).

228 SRB i Komisija osporavaju tu argumentaciju.

229 SRB izračunava osnovni godišnji doprinos za svaku instituciju u skladu s člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom točkom (b) Uredbe br. 806/2014 i člankom 103. stavkom 2. Direktive 2014/59. Taj doprinos razmjeran je iznosu neto obveza dotične institucije u odnosu na ukupne neto obveze svih institucija s odobrenjem za rad na državnim područjima država članica sudionica, za dio tog doprinosa izračunanog na razini Unije, i svih institucija s odobrenjem za rad na državnom području države članice u kojoj ta institucija ima sjedište, za dio tog doprinosa izračunanog na nacionalnoj razini.

230 Što se tiče utvrđivanja obveza koje treba uzeti u obzir za potrebe tog izračuna, valja istaknuti da članak 3. stavak 1. točka 11. Delegirane uredbe 2015/63 definira „ukupnu obvezu” kao „ukupnu obvezu u smislu odjeljka 3. Direktive 86/635/[…] ili kako je definirano u skladu s Međunarodnim standardima financijskog izvještavanja iz Uredbe (EZ) br. 1606/2002 Europskog parlamenta i Vijeća [od 19. srpnja 2002. o primjeni međunarodnih računovodstvenih standarda (SL 2002., L 243, str. 1.) (posebno izdanje na hrvatskom jeziku: poglavlje 13., svezak 30., str. 161.)]”.

231 Osim toga, u skladu s člankom 10. stavkom 1. Direktive 86/635, koji je dio odjeljka 3. te direktive, sredstva kojima institucija upravlja u svoje ime, ali za račun trećih strana, u pravilu moraju se prikazati u bilanci te institucije ako ta institucija stekne zakonsko pravo na dotičnu imovinu.

232 S obzirom na to, članak 10. stavak 1. treća rečenica Direktive 86/635 propisuje da države članice mogu dopustiti dotičnim institucijama prikazivanje tih sredstva izvanbilančno, uz uvjet da postoje posebna pravila prema kojima se navedena sredstva mogu isključiti iz imovine raspoložive za raspodjelu u slučaju likvidacije institucije.

233 U tom su pogledu stranke tvrdile da, na temelju odredbi koje je Savezna Republika Njemačka donijela radi usklađivanja s člankom 10. Direktive 86/635, obveze koje se odnose na tužiteljeve fiducijarne djelatnosti moraju se prikazati u njegovoj bilanci.

234 Stranke su također navele, primjera radi, da je Republika Austrija iskoristila mogućnost koju nudi članak 10. stavak 1. treća rečenica Direktive 86/635 da se institucijama omogući da izvanbilančno prikažu sredstva kojima upravljaju u svoje ime, ali za račun trećih strana.

235 Iz toga slijedi da, prema tužiteljevu mišljenju, ako institucija ima sjedište u državi članici kao što je Republika Austrija, umjesto u Saveznoj Republici Njemačkoj, može prikazati izvanbilančno obveze koje se odnose na takve fiducijarne djelatnosti, tako da te obveze nisu uzete u obzir za izračun njegova osnovnog godišnjeg doprinosa.

236 U tom kontekstu tužitelj tvrdi da je Komisija, time što u Delegiranoj uredbi 2015/63 nije uzela u obzir tu razliku između računovodstvenih pravila različitih država članica u pogledu fiducijarnih djelatnosti, uzrokovala narušavanje tržišnog natjecanja protivno članku 114. UFEU-a.

237 Međutim, budući da se tužiteljev prigovor nezakonitosti temelji na članku 114. UFEU-a, treba istaknuti da ta odredba predstavlja pravnu osnovu za Parlament i Vijeće da usvajaju zakonodavne akte za otklanjanje prepreka u trgovini nastalih zbog razlika između odredaba zakona i drugih propisa država članica (vidjeti u tom smislu presudu od 8. rujna 2021., Brunswick Bowling Products/Komisija, T-152/19, EU:T:2021:539, t. 37. (neobjavljenu)).

238 Nasuprot tomu, članak 114. UFEU-a ne daje ovlast Komisiji da prilikom donošenja delegiranih akata na temelju članka 290. UFEU-a djeluje izvan ovlasti koju joj je zakonodavac Unije dodijelio na temelju potonje odredbe. Stoga nije na Komisiji da ispravi različita nacionalna pravila za provedbu prava Unije, osim ako joj je zakonodavnim aktom u tu svrhu dodijeljena ovlast.

239 U ovom slučaju ni Direktiva 2014/59 ni Uredba br. 806/2014 nisu ovlastile Komisiju da uskladi nacionalna računovodstvena pravila koja se odnose na sredstva kojima institucija upravlja u svoje ime, ali za račun trećih strana.

240 U tim okolnostima tužitelj ne može prigovoriti Komisiji da je povrijedila članak 114. UFEU-a time što je navodno uzrokovala narušavanje tržišnog natjecanja koje je protivno toj odredbi zbog donošenja Delegirane uredbe 2015/63.

241 Iz toga proizlazi da ovaj prigovor treba odbiti.

B. Tužbeni razlozi koji se odnose na zakonitost pobijane odluke

1. Obrazloženje godišnje ciljne razine

242 Uvodno, treba podsjetiti na to da nepostojanje ili nedostatnost obrazloženja predstavlja razlog koji se odnosi na javni poredak koji sud Unije može, čak i mora, istaknuti po službenoj dužnosti (vidjeti presudu od 2. prosinca 2009., Komisija/Irska i dr., C-89/08 P, EU:C:2009:742, t. 34. i navedenu sudsku praksu).

243 Mjerom upravljanja postupkom i tijekom rasprave Opći je sud po službenoj dužnosti ispitao stranke o eventualnim nedostacima u obrazloženju pobijane odluke u pogledu određivanja godišnje ciljne razine.

244 Kako bi se ispitalo sadržava li pobijana odluka takav nedostatak, treba podsjetiti na to da, u skladu s člankom 69. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014, na kraju početnog razdoblja od osam godina koje se računa od 1. siječnja 2016. (u daljnjem tekstu: početno razdoblje) financijska sredstva raspoloživa u SRF-u trebaju doseći ciljnu razinu, koja odgovara najmanje 1 % iznosa osiguranih depozita svih institucija s odobrenjem za rad na državnom području svih država članica sudionica.

245 U skladu s člankom 69. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014, tijekom početnog razdoblja *ex ante* doprinosi se moraju raspodijeliti što je moguće ravnomjernije dok se ne postigne konačna ciljna razina navedena u točki 244. ove presude, ali uzimajući u obzir fazu poslovnog ciklusa i utjecaj koji protuciklički doprinosi mogu imati na financijski položaj institucija.

246 U članku 70. stavku 2. Uredbe br. 806/2014 pojašnjava se da svake godine doprinosi svih institucija s odobrenjem na državnim područjima svih država članica sudionica ne premašuju 12,5 % ciljne razine.

247 Što se tiče načina izračuna *ex ante* doprinosâ, članak 4. stavak 2. Delegirane uredbe 2015/63 predviđa da SRB određuje njihov iznos na temelju godišnje ciljne razine, uzimajući u obzir konačnu ciljnu razinu, te na temelju prosječnog iznosa osiguranih depozita u prethodnoj godini, koji se izračunava tromjesečno, za sve institucije s odobrenjem za rad na državnim područjima svih država članica sudionica.

248 Isto tako, u skladu s člankom 4. Provedbene uredbe 2015/81, SRB izračunava *ex ante* doprinos za svaku instituciju na temelju godišnje ciljne razine, koju treba utvrditi u odnosu na konačnu ciljnu razinu i u skladu s metodologijom navedenom u Delegiranoj uredbi 2015/63.

249 U ovom slučaju, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 48. pobijane odluke, SRB je za razdoblje doprinosa 2021. utvrdio iznos godišnje ciljne razine na 11 287 677 212,56 eura.

250 U uvodnim izjavama 36. i 37. pobijane odluke SRB je u biti objasnio da godišnju ciljnu razinu treba odrediti na temelju analize koja se odnosi na razvoj osiguranih depozita tijekom prethodnih godina, sve relevantne promjene u gospodarskom položaju i analizu pokazatelja koji se odnose na fazu poslovnog ciklusa i učinke protucikličkih doprinosa na financijsko stanje institucija. Nadalje, SRB je smatrao prikladnim utvrditi koeficijent koji se temeljio na toj analizi i financijskim sredstvima dostupnima u SRF-u (u daljnjem tekstu: „koeficijent”). Kako bi postigao godišnju ciljnu razinu, SRB je taj koeficijent primijenio na osminu prosječnog iznosa osiguranih depozita u 2020.

251 SRB je iznio pristup koji je slijedio kako bi utvrdio koeficijent u uvodnim izjavama 38. do 47. pobijane odluke.

252 U uvodnoj izjavi 38. pobijane odluke SRB je utvrdio stalni trend povećanja osiguranih depozita za sve institucije u državama članicama sudionicama. Konkretno, prosječni iznos tih depozita, izračunan tromjesečno, za 2020. iznosi 6,689 bilijuna eura.

253 U uvodnim izjavama 40. i 41. pobijane odluke SRB je pokazao predviđeni razvoj osiguranih depozita za preostale tri godine početnog razdoblja, odnosno od 2021. do 2023. Procijenio je da će godišnje stope rasta osiguranih depozita do kraja početnog razdoblja iznositi između 4 % i 7 %.

254 U uvodnim izjavama 42. do 45. pobijane odluke, SRB je predstavio procjenu faze poslovnog ciklusa i potencijalnog procikličkog učinka koji bi *ex ante* doprinosi mogli imati na financijski položaj institucija. Kako bi to učinio, naveo je da je uzeo u obzir više pokazatelja, kao što su Komisijino predviđanja rasta bruto domaćeg proizvoda i projekcije Europske središnje banke (ESB) u tom pogledu ili kreditne tokove privatnog sektora u postotku bruto domaćeg proizvoda.

255 U uvodnoj izjavi 46. pobijane odluke SRB je zaključio da je, iako je bilo razumno očekivati daljnji rast osiguranih depozita u bankovnoj uniji, ritam toga rasta bio manji od onoga iz 2020. U tom pogledu, SRB je u uvodnoj izjavi 47. pobijane odluke naveo da je usvojio „oprezan pristup” u pogledu stopâ rasta osiguranih depozita za nadolazeće godine do 2023.

256 S obzirom na ta razmatranja, SRB je u uvodnoj izjavi 48. pobijane odluke utvrdio vrijednost koeficijenta od 1,35 %. Zatim je izračunao iznos godišnje ciljne razine množenjem prosječnog iznosa osiguranih depozitâ u 2020. s tim koeficijentom i dijeljenjem rezultata tog izračuna s osam, u skladu sa sljedećom matematičkom formulom iz uvodne izjave 48. navedene odluke:

„Ciljni_0 [iznos godišnje ciljne razine] = Ukupni iznos osiguranih depozita 2020. * 0,0135 * ⅛ = 11 287 677 212,56 eura”

257 Iz SRB-ovih objašnjenja na raspravi u biti proizlazi da je on godišnju ciljnu razinu za razdoblje doprinosa 2021. odredio kako slijedi.

258 Kao prvo, na temelju prospektivne analize, SRB je iznos osiguranih depozita svih institucija s odobrenjem za rad na državnom području svih država članica sudionica, koji se predviđa za kraj početnog razdoblja, odredio na otprilike 7,5 bilijuna eura. Kako bi došao do tog iznosa, SRB je uzeo u obzir prosječni iznos osiguranih depozita u 2020., odnosno 6,689 bilijuna eura, godišnju stopu rasta osiguranih depozita od 4 % kao i broj preostalih razdoblja doprinosa do kraja početnog razdoblja, odnosno tri.

259 Kao drugo, u skladu s člankom 69. stavkom 1. Uredbe br. 806/2014, SRB je izračunao 1 % od tih 7,5 bilijuna eura kako bi dobio procijenjeni iznos konačne ciljne razine koja se trebala dosegnuti 31. prosinca 2023., odnosno otprilike 75 milijardi eura.

260 Kao treće, SRB je od potonjeg iznosa odbio financijska sredstva koja su 2021. već bila dostupna u SRF-u, odnosno otprilike 42 milijarde eura, kako bi dobio iznos koji mu preostaje primiti tijekom preostalih razdoblja doprinosa prije kraja početnog razdoblja, odnosno od 2021. do 2023. Ta je svota iznosila oko 33 milijarde eura.

261 Kao četvrto, SRB je iznos podijelio s tri kako bi ga ujednačeno raspodijelio na navedena tri preostala razdoblja doprinosa. Godišnja ciljna razina za razdoblje doprinosa 2021. tako je utvrđena na iznos naveden u točki 249. ove presude, odnosno na oko 11,287 milijardi eura.

262 SRB je na raspravi također potvrdio da je javno objavio pojedinosti podataka na kojima je temeljio metodu opisanu u točkama 258. do 261. ove presude, koje bi tužitelju omogućile da shvati metodu kojom je utvrđena godišnja ciljna razina. Konkretno, pojasnio je da je u svibnju 2021., odnosno nakon donošenja pobijane odluke, ali prije podnošenja ove tužbe, na svojoj internetskoj stranici objavio informativni sažetak pod nazivom „Fact Sheet 2021.” (u daljnjem tekstu: informativni sažetak), u kojem je naveden procijenjeni iznos konačne ciljne razine. Isto tako, SRB je potvrdio da je iznos financijskih sredstava dostupnih u SRF-u također bio dostupan na njegovoj internetskoj stranici, kao i putem drugih javnih izvora, i to mnogo prije donošenja pobijane odluke.

263 Kako bi ispitao je li SRB poštovao svoju obvezu obrazlaganja u dijelu koji se odnosi na određivanje godišnje ciljne razine, prije svega valja podsjetiti na to da je nepostojanje ili nedostatnost obrazloženja razlog koji se odnosi na javni poredak koji sud Unije može, čak mora, istaknuti po službenoj dužnosti (vidjeti presudu od 2. prosinca 2009., Komisija/Irska i dr., C-89/08 P, EU:C:2009:742, t. 34. i navedenu sudsku praksu). Slijedom toga, Opći sud može, odnosno mora, uzeti u obzir i druge nedostatke u obrazloženju osim onih na koje se poziva tužitelj, i to osobito kada se oni otkriju tijekom postupka.

264 Takvo obrazloženje mora se prilagoditi prirodi predmetnog akta i kontekstu u kojem je akt donesen. S tim u vezi, obrazloženje ne mora sadržavati napomenu o svim pravnim ili činjeničnim elementima koji su relevantni, s obzirom na to da se dostatnost obrazloženja mora ocjenjivati ne samo s obzirom na tekst akta nego i na njegov kontekst te na sva pravna pravila kojima se uređuje dotično područje i, osobito, interes koji osobe na koje se akt odnosi mogu imati za dobivanje objašnjenja. Slijedom toga, akt koji negativno utječe na neku osobu u dovoljnoj je mjeri obrazložen ako je donesen u kontekstu poznatom zainteresiranoj osobi, što joj omogućuje da razumije doseg mjere koja se na nju odnosi (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 104. i navedenu sudsku praksu).

265 Osim toga, to obrazloženje ne smije biti, među ostalim, proturječno kako bi zainteresiranim osobama omogućilo da saznaju stvarne razloge za tu odluku i kako bi mogle braniti svoja prava pred nadležnim sudom, a potonjem da provede svoj nadzor (vidjeti u tom smislu presude od 10. srpnja 2008., Bertelsmann i Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, t. 169. i navedenu sudsku praksu; od 22. rujna 2005., Suproco/Komisija, T-101/03, EU:T:2005:336, t. 20. i 45. do 47. i od 16. prosinca 2015., Grčka/Komisija, T-241/13, EU:T:2015:982, t. 56.).

266 Isto tako, kada autor pobijane odluke pruži određena objašnjenja u vezi s razlozima za njezino donošenje tijekom postupka pred sudom Unije, ta objašnjenja moraju biti u skladu s razmatranjima iznesenima u toj odluci (vidjeti u tom smislu presude od 22. rujna 2005., Suproco/Komisija, T-101/03, EU:T:2005:336, t. 45. do 47., i od 13. prosinca 2016., Printeos i dr./Komisija, T-95/15, EU:T:2016:722, t. 54. i 55.).

267 Naime, ako razmatranja iznesena u pobijanoj odluci nisu sukladna s takvim objašnjenjima dostavljenima tijekom sudskog postupka, obrazloženje predmetne odluke ne ispunjava funkcije na koje se podsjeća u točkama 178. i 179. ove presude. Konkretno, takva nedosljednost sprečava,

s jedne strane, zainteresirane osobe da se upoznaju sa stvarnim razlozima za donošenje pobijane odluke prije podnošenja tužbe i da pripreme svoju obranu u odnosu na njih i, s druge strane, sud Unije da utvrdi razloge koji su služili kao stvarna pravna osnova za tu odluku i ispita njihovu usklađenost s primjenjivim pravilima.

268 Naposljetku, treba podsjetiti na to da SRB, kada donosi odluku kojom se utvrđuju *ex ante* doprinosi, mora obavijestiti dotične institucije o metodi izračuna tih doprinosa (vidjeti presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 122.).

269 Isto treba vrijediti i za metodu određivanja iznosa godišnje ciljne razine, s obzirom na to da je taj iznos od ključne važnosti za strukturu takve odluke. Naime, kao što to proizlazi iz članka 4. Provedbene uredbe 2015/81, način izračuna *ex ante* doprinosa sastoji se od raspodjele navedenog iznosa među svim predmetnim institucijama, tako da povećanje ili smanjenje tog istog iznosa dovodi do odgovarajućeg povećanja ili smanjenja *ex ante* doprinosâ svake od tih institucija.

270 Iz prethodno navedenog proizlazi da, iako je SRB dužan, na temelju pobijane odluke, pružiti institucijama objašnjenja koja se odnose na metodu utvrđivanja godišnje ciljne razine, ta objašnjenja moraju biti u skladu s objašnjenjima koja je SRB pružio tijekom sudskog postupka i koji se odnose na stvarno primijenjenu metodu.

271 Međutim, to nije slučaj u ovom predmetu.

272 Naime, najprije valja istaknuti da je u pobijanoj odluci, u uvodnoj izjavi 48., iznesena matematička formula koja je predstavljena kao osnova za određivanje godišnje ciljne razine. Međutim, pokazalo se da ta formula ne sadržava elemente metode koju je SRB stvarno primijenio, kako je objašnjeno na raspravi. Naime, kao što to proizlazi iz točaka 258. do 261. ove presude, SRB je dobio iznos godišnje ciljne razine, u okviru te metode, time što je od konačne ciljne razine odbio financijska sredstva dostupna u SRF-u, kako bi izračunao iznos koji je još trebalo naplatiti do kraja početnog razdoblja i podijelio potonji iznos s tri. Međutim, ta dva koraka izračuna uopće nisu izražena u navedenoj matematičkoj formuli.

273 Osim toga, to utvrđenje ne može se dovesti u pitanje SRB-ovom tvrdnjom prema kojoj je u svibnju 2021. objavio informativni sažetak koji je sadržavao raspon u kojem su navedeni mogući iznosi konačne ciljne razine i, na svojoj internetskoj stranici, iznos financijskih sredstava dostupnih u SRF-u. Naime, neovisno o tome je li tužitelj zaista imao saznanja o tim iznosima, potonji nisu, sami po sebi, takve prirode da mu omogućavaju da razumije da je SRB zaista primijenio dvije transakcije navedene u točki 272. ove presude jer se osim toga pojašnjava da se one čak ni ne spominju u matematičkoj formuli predviđenoj u uvodnoj izjavi 48. pobijane odluke.

274 Slične nedosljednosti negativno utječu i na način određivanja koeficijenta od 1,35 %, koji pak ima ključnu ulogu u toj matematičkoj formuli navedenoj u točki 256. ove presude. Naime, taj bi se koeficijent mogao razumjeti na način da se, među ostalim parametrima, temelji na predviđenom rastu osiguranih depozita tijekom preostalih godina početnog razdoblja. Međutim, to nije u skladu s objašnjenjima koja je SRB dao na raspravi, iz kojih proizlazi da je taj koeficijent utvrđen na način da se njime može opravdati rezultat izračuna iznosa godišnje ciljne razine, to jest nakon što je SRB izračunao taj iznos na temelju četiri koraka iznesenih u točkama 258. do 261. ove presude i, osobito, dijeljenjem s tri iznosa koji proizlazi iz odbitka financijskih sredstava dostupnih u SRF-u od konačne ciljne razine. Međutim, taj pristup ni na koji način ne proizlazi iz pobijane odluke.

275 Osim toga, valja podsjetiti na to da se prema informativnom sažetku procijenjeni iznos konačne ciljne razine nalazi u rasponu od 70 do 75 milijardi eura. Međutim, taj raspon nije u skladu s rasponom stope rasta osiguranih depozita od 4 % do 7 % iz uvodne izjave 41. pobijane odluke. Naime, SRB je na raspravi naveo da je u svrhu utvrđivanja godišnje ciljne razine uzeo u obzir stopu rasta osiguranih depozita od 4 % – koja je najniža stopa u drugom rasponu – i da je tako ostvario procijenjenu konačnu ciljnu razinu od 75 milijardi eura, što je najviša vrijednost prvog raspona. Stoga se pokazuje da između tih dvaju raspona postoji nepodudarnost. Naime, s jedne strane, raspon koji se odnosi na stopu kretanja osiguranih depozita obuhvaća i vrijednosti koje su više od stope od 4 %, čija bi primjena pak dovela do procijenjenog iznosa konačne ciljne razine koji je viši od onih uključenih u raspon koji se odnosi na tu ciljnu razinu. S druge strane, tužitelj ne može shvatiti razlog zbog kojeg je SRB u raspon koji se odnosi na spomenutu ciljnu razinu uključio iznose niže od 75 milijardi eura. Naime, da bi se to postiglo, bilo je potrebno primijeniti stopu manju od 4 % koja, međutim, nije uključena u raspon stope rasta osiguranih depozita. U tim okolnostima, tužitelj nije mogao utvrditi način na koji je SRB upotrijebio raspon koji se odnosi na stopu kretanja tih depozita kako bi došao do izračuna konačne procijenjene ciljne razine.

276 Iz toga slijedi da, što se tiče utvrđivanja godišnje ciljne razine, metoda koju je SRB stvarno primijenio, kako je objašnjena na raspravi, ne odgovara onoj opisanoj u pobijanoj odluci, tako da stvarne razloge, s obzirom na koje je utvrđena ta ciljna razina, na temelju pobijane odluke nisu mogli utvrditi ni institucije ni Opći sud.

277 S obzirom na prethodno navedeno, valja utvrditi da pobijana odluka sadržava nedostatke u obrazloženju kad je riječ o određivanju godišnje ciljne razine.

278 Uzimajući u obzir pravne i ekonomske izazove ovog predmeta, ipak je u interesu dobrog sudovanja da se nastavi ispitivanje tužbenih razloga koje je istaknuo tužitelj.

2. Četvrti tužbeni razlog, koji se temelji na bitnoj povredi postupka i članka 5. stavka 1. Provedbene uredbe br. 2015/81

279 Četvrti tužbeni razlog dijeli se na četiri dijela, koji se pak temelje na nekoliko prigovora.

a) Prvi dio, koji se temelji na nepostojanju potvrde vjerodostojnosti pobijane odluke

1) Prvi prigovor, koji se odnosi na povredu članka 5. stavka 1. Provedbene uredbe br. 2015/81

280 Tužitelj tvrdi da je SRB povrijedio članak 5. stavak 1. Provedbene uredbe 2015/81, koji zahtijeva da SRB obavijesti nacionalna sanacijska tijela „o svojim odlukama o izračunu godišnjih doprinosa”. SRB nije ispunio taj zahtjev jer je BaFinu samo poslao nacrt takve odluke, a ne konačnu odluku. To proizlazi iz činjenice da je pobijana odluka, kako ju je dostavio BaFin, dostavljena tužitelju samo u nepotpisanoj verziji, odnosno bez vlastoručnog potpisa i bez navođenja elektroničkog potpisa, te nema broj koji proizlazi iz dokumentacijskog sustava pod nazivom „Advanced Records System” (u daljnjem tekstu: ARES).

281 SRB osporava tu argumentaciju.

282 Uvodno valja pojasniti da se u okviru ovog prigovora tužitelj poziva samo na povredu članka 5. stavka 1. Provedbene uredbe 2015/81.

283 Međutim, u toj se odredbi samo navodi da je SRB dužan priopćiti svoje odluke o izračunu *ex ante* doprinosâ dotičnim nacionalnim sanacijskim tijelima država članica sudionica. Ona ne zahtijeva da SRB tim nacionalnim sanacijskim tijelima proslijedi potpisana verziju te odluke s brojem koji odgovara dokumentacijskom sustavu, poput broja iz ARES-a. Isto tako, ona ne obvezuje SRB da osigura da nacionalna sanacijska tijela dostave takvu verziju institucijama.

284 Iz toga slijedi da tužitelj ne može prigovoriti SRB-u da je povrijedio članak 5. stavak 1. Provedbene uredbe 2015/81 time što je BaFinu proslijedio verziju pobijane odluke koja nije bila potpisana i koja nije sadržavala broj iz ARES-a.

285 Osim toga i u svakom slučaju, treba pojasniti da spis pred Općim sudom sadržava dvije verzije pobijane odluke. Prva je verzija te odluke koja nije potpisana i koju je, prema tužiteljevim navodima, SRB dostavio BaFinu, a zatim i tužitelju. Druga verzija navedene odluke, koju je tužitelj dobio izravno od SRB-a nakon zahtjeva za pristup spisu, nosi elektronički potpis predsjednice SRB-a kao i broj iz ARES-a te točan datum i sat na njegovoj prvoj stranici.

286 Međutim, tužitelj nije utvrdio nikakvu razliku između tih dviju verzija u pogledu njihova bitnog sadržaja, tako da ne može tvrditi da verzija koja je dostavljena BaFinu nije bila konačna verzija pobijane odluke.

287 Stoga prvi prigovor prvog dijela četvrtog tužbenog razloga treba odbiti.

2) Drugi prigovor, koji se odnosi na netočnu potvrdu vjerodostojnosti pobijane odluke

288 Tužitelj tvrdi da pobijanoj odluci nije pravilno potvrđena vjerodostojnost, a što SRB osporava.

289 Tužitelj u biti ističe dva argumenta.

290 Kao prvo, iako dokumenti koje je tužitelj dobio nakon svojeg zahtjeva za pristup spisu sadržavaju elektronički potpis i broj iz ARES-a, ti elementi ne predstavljaju potvrdu vjerodostojnosti pobijane odluke.

291 U tom pogledu valja podsjetiti na to da potvrda vjerodostojnosti akta, koja čini bitnu postupovnu pretpostavku, ima za cilj osigurati pravnu sigurnost konačnim određivanjem teksta koji je njegov autor usvojio, omogućujući tako da u slučaju osporavanja dostavljeni tekstovi u potpunosti odgovaraju potonjem (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 152. i navedenu sudsku praksu).

292 U svojem odgovoru na tužbu SRB je objasnio da je vjerodostojnost pobijane odluke potvrđena informatičkim alatom „EU Sign”. Tim je alatom predsjednica SRB-a na dokument koji sadržava tu odluku stavila elektronički potpis, točan datum i sat kao i broj iz ARES-a.

293 U tom pogledu iz sudske prakse proizlazi da je metoda potvrde vjerodostojnosti koja se temelji na uporabi takvog sustava takva da zadovoljava zahtjeve potvrde vjerodostojnosti iz točke 291. ove presude (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 157. do 161.).

294 Slijedom navedenog, prvi tužiteljev argument treba odbiti.

295 Kao drugo, tužitelj tvrdi da iz dokumenata kojima raspolaže proizlazi da se potpis predsjednice SRB-a odnosi samo na tekst pobijane odluke. Posljedično, tužitelj još uvijek ne raspolaže potpisanom verzijom Priloga I. pobijanoj odluci.

296 Međutim, u članku 1. izreke pobijane odluke, kako je naveden na 51. stranici teksta te odluke u njezinoj njemačkoj verziji, navodi da se „[i]zračun pojedinačnih *ex ante* doprinosâ [SRF-u] za razdoblje doprinosa 2021., kako je naveden u Prilogu I., odobrava”. Iz toga proizlazi da je taj Prilog I. sastavni dio navedene odluke. U tim okolnostima SRB nije dužan potvrditi vjerodostojnost takvog priloga odvojeno od teksta navedene odluke.

297 Posljedično, treba odbiti drugi tužiteljev argument i stoga drugi prigovor u cijelosti.

3) Treći prigovor, koji se odnosi na SRB-ov postupak odlučivanja

298 Tužitelj tvrdi da nije „očito” da se SRB izjasnio o rezultatima izračuna *ex ante* doprinosâ. Članak 1. pobijane odluke određuje da SRB potvrđuje izračune navedene u Prilogu I. toj odluci. Međutim, odluka donesena s upućivanjem na Prilog nije dovoljna jer ne predstavlja odluku o stvarnom izračunu *ex ante* doprinosâ. Naime, Prilog I. pobijanoj odluci sadržava samo zaokružene međurezultate, uz isključenje konačnih vrijednosti, te je samo instrument kojim se osigurava objava izračuna doprinosâ u odnosu na institucije. Međutim, SRB-ov postupak odlučivanja trebao bi se odnositi na „materijalnu odluku navedenu u instrumentima kojima se osigurava njezina objava”. Odluka koja se odnosi samo na načine obavještavanja bila bi nedostatna ako materijalna odluka nije donesena.

299 SRB osporava tu argumentaciju.

300 U tom pogledu iz članka 1. izreke pobijane odluke proizlazi da su se članovi izvršne sjednice SRB-a, kao tijela za donošenje odluka u pogledu utvrđivanja *ex ante* doprinosâ, izjasnili o pojedinačnim *ex ante* doprinosima svake institucije za razdoblje doprinosa 2021. kako su navedeni u Prilogu I. navedenoj odluci.

301 Osim toga, kao što to proizlazi iz priloga A.20 tužbi, izvadak iz Priloga I. pobijanoj odluci koji se odnosio na tužitelja, kako ga je BaFin dostavio potonjem, sadržava pojedinosti o izračunu njegova *ex ante* doprinosa i podataka na kojima se temelji taj izračun.

302 Kad je riječ o dostatnosti tih podataka za informiranje članova izvršne sjednice SRB-a koji su donijeli pobijanu odluku, tužitelj samo prigovara SRB-u činjenicu da su brojčani podaci iz Priloga I. toj odluci zaokruženi.

303 Međutim, svi brojčani podaci, koji su dio tog priloga i koji sadržavaju znamenke nakon zareza, zaokružuju se na četiri decimalna mjesta, osim brojčanih podataka koji se odnose na multiplikator za prilagodbu, koji se zaokružuju na dvanaest decimalnih mjesta.

304 Takva razina detalja bila je dovoljna da članovima izvršne sjednice SRB-a omogući donošenje pobijane odluke uz potpuno poznavanje činjenica.

305 U tim okolnostima, treći prigovor prvog dijela prvog tužbenog razloga treba odbiti, a stoga i taj prvi dio u cijelosti.

b) Drugi dio, koji se temelji na nedostatnom obrazloženju pobijane odluke

306 Tužitelj tvrdi da pobijana odluka ne poštuje zahtjeve u pogledu obrazloženja jer nije moguće u cijelosti ponovno izračunati *ex ante* doprinose koje mora platiti.

307 SRB osporava tu argumentaciju.

308 U tom je pogledu Sud već presudio da razmatranje da obrazloženje SRB-ove odluke o utvrđivanju *ex ante* doprinosâ mora nužno omogućiti institucijama da provjere točnost izračuna svojeg *ex ante* doprinosa značilo bi nužno zabraniti zakonodavcu Unije da uvede način izračuna tog doprinosa koji uključuje podatke čija je povjerljivost zaštićena pravom Unije i, prema tome, prekomjerno umanjiti diskrecijsku ovlast kojom zakonodavac mora raspolagati u tu svrhu, sprečavajući ga da se, među ostalim, odluči za metodu koja može osigurati dinamičnu prilagodbu financiranja SRF-a razvoju financijskog sektora, tako da se komparativno uzima u obzir, osobito, financijsko stanje svake institucije s odobrenjem za rad na državnom području države članice sudionice u SRF-u (presuda od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 118.).

309 Iz toga slijedi da tužitelj ne može tvrditi da je SRB povrijedio svoju obvezu obrazlaganja jer nije moguće u cijelosti ponovno izračunati *ex ante* doprinose koje mora platiti.

310 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevim argumentom prema kojem u pobijanoj odluci nisu objašnjeni razlozi zbog kojih su se njegovi multiplikatori za prilagodbu povećali, dok su se njegova ukupna bilanca i opseg njegovih izvedenica na referentni datum koji je odlučujući za izračun *ex ante* doprinosâ za 2021. smanjili u odnosu na prethodni ciklus.

311 Naime, dostatnost obrazloženja pobijane odluke ne može se ocijeniti s obzirom na SRB-ovu odluku koja se odnosi na drugo razdoblje doprinosa.

312 U svakom slučaju, kao što je to istaknuo SRB i kao što to proizlazi iz sudske prakse navedene u točki 308. ove presude, struktura metode izračuna *ex ante* doprinosâ podrazumijeva da rezultat godišnje procjene rizika institucije ovisi o razini preuzetog rizika u odnosu na razinu rizika drugih institucija. Međutim, razina rizika tih institucija može se smanjivati iz godine u godinu. Slijedom toga, smanjenje ukupne bilance i opsega izvedenica ne dovodi automatski do poboljšanja multiplikatora za prilagodbu institucije.

313 Stoga treba odbiti drugi dio četvrtog tužbenog razloga.

[*omissis*]

3. Prvi tužbeni razlog, koji se odnosi na povredu odredaba članka 70. stavka 2. drugog podstavka Uredbe br. 806/2014, članka 8. stavka 1. točke (f) Provedbene uredbe 2015/81 i članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59

337 Tužitelj tvrdi da je SRB – time što ga je podvrgnuo obvezi doprinosa SRF-u – povrijedio odredbe članka 70. stavka 2. drugog podstavka Uredbe br. 806/2014, u vezi s člankom 8. stavkom 1. točkom (f) Provedbene uredbe 2015/81 i člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59.

338 Točno je da, u skladu s tekstom Uredbe br. 806/2014, sve institucije koje imaju odobrenje za pružanje bankovnih usluga, uključujući tužitelja, u načelu podliježu obvezi plaćanja doprinosa SRF-u. Međutim, na temelju samog teksta pravnog pravila ne može se utvrditi njezin pravi sadržaj. S jedne strane, tumačenje sekundarnog prava obvezno treba uzeti u obzir načela kojima su uređena pravna pravila primarnog prava. S druge strane, stvarni sadržaj pravnog pravila može se utvrditi samo s obzirom na njegov smisao i svrhu kao i na njegovu sustavnu povezanost s drugim pravnim pravilima.

339 SRB i Komisija osporavaju tu argumentaciju.

340 U tom pogledu, iz razmatranja izloženih u točkama 93. do 97. ove presude proizlazi da sve institucije u smislu članka 2. stavka 1. točke 23. Direktive 2014/59, u vezi s njezinim člankom 2. stavkom 1. točkom 2. i člankom 4. stavkom 1. točkom 1. Uredbe br. 575/2013, moraju uplatiti *ex ante* doprinose izračunane na nacionalnoj razini, u skladu s člankom 103. stavkom 2. Direktive 2014/59.

341 Isto vrijedi i za *ex ante* doprinose izračunane na temelju Unije. Naime, na temelju zajedničkog tumačenja članka 3. stavka 1. točke 13. Uredbe br. 806/2014, njezina članka 3. stavka 2. i članka 2. stavka 1. točke 2. Direktive 2014/59, sve institucije u smislu tih odredbi moraju plaćati takve doprinose, u skladu s člankom 70. stavkom 2. Uredbe br. 806/2014.

342 Međutim, tužitelj ne osporava da on predstavlja instituciju u smislu tih odredbi.

343 Slijedom toga, tužitelj je obuhvaćen osobnim područjem primjene Direktive 2014/59 i Uredbe br. 806/2014 kao institucija koja je dužna plaćati *ex ante* doprinose.

344 Tužitelj taj zaključak nije doveo u pitanje svojim argumentima.

345 Kao prvo, s obzirom na razmatranja navedena u točki 101. ove presude, tužitelj ne može tvrditi da iz članka 114. UFEU-a, pravne osnove Uredbe br. 806/2014 i Direktive 2014/59, proizlazi da institucije koje su u postupku likvidacije u načelu ne bi trebale biti obvezne plaćati *ex ante* doprinose.

346 Kao drugo, tužitelj tvrdi da se člankom 67. stavkom 2. prvom rečenicom Uredbe br. 806/2014 u vezi s člankom 14. stavkom 2. točkom (b) te uredbe ograničava definicija pojma „institucija koja je dužna plaćati *ex ante* doprinose”, s obzirom na to da se nijedan od ciljeva sanacije navedenih u tom članku 14. više ne može postići u slučaju institucije koja je u postupku likvidacije, kao što je tužitelj. To osobito vrijedi za cilj naveden u članku 14. stavku 2. točki (a) te uredbe, odnosno osiguranje kontinuiteta temeljnih funkcija, i za cilj naveden u članku 14. stavku 2. točki (b) navedene uredbe, odnosno izbjegavanje velikih štetnih učinaka na financijsku stabilnost, osobito sprječavanjem širenja.

347 U tom pogledu valja istaknuti da se odredbama na koje se poziva tužitelj ne pojašnjavaju ciljevi Uredbe br. 806/2014 kao takvi, nego ciljevi sanacije. Međutim, na temelju članka 16. stavka 1. Uredbe br. 806/2014, SRB može donijeti sanacijsku mjeru samo ako su zadovoljena tri uvjeta predviđena člankom 18. te uredbe. Iz toga slijedi da potencijalne institucije u sanaciji mogu činiti užu kategoriju od one institucija koje podliježu *ex ante* doprinosima. Ciljevi sanacije stoga nisu odlučujući za opseg osobnog područja primjene Uredbe br. 806/2014 u pogledu obveze plaćanja *ex ante* doprinosâ.

348 Kao treće, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, njezino isključenje iz osobnog područja primjene obveze doprinosa SRF-u ne može se izvesti ni iz okolnosti navedenih u članku 103. stavku 7. točkama (a), (d) i (g) Direktive 2014/59.

349 Naime, iz teksta članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59 i teksta njezina članka 103. stavka 2. proizlazi da članak 103. stavak 7. navedene direktive nije namijenjen utvrđivanju osobnog područja primjene obveze plaćanja *ex ante* doprinosâ. U toj se odredbi samo navode okolnosti koje Komisija mora uzeti u obzir prilikom donošenja delegiranih akata kako bi pobliže objasnila pojam „prilagođavanje doprinosa razmjerno profilu rizičnosti institucije” iz članka 103. stavka 2. Direktive 2014/59.

350 Naposljetku, tužitelj ne iznosi nikakvu samostalnu i ciljanu argumentaciju u pogledu članka 8. stavka 1. točke (f) Provedbene uredbe 2015/81, koja bi prekoračivala argumentaciju ispitanu u ovoj presudi. Prigovor koji se temelji na povredi te odredbe stoga treba odbiti.

351 S obzirom na prethodno navedeno, valja odbiti prigovor koji se odnosi na povredu odredaba članka 70. stavka 2. drugog podstavka Uredbe br. 806/2014, članka 8. stavka 1. točke (f) Provedbene uredbe 2015/81 i članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59 te stoga prvi tužbeni razlog u cijelosti.

4. Treći tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članaka 20. i 16. Povelje

352 Treći se tužbeni razlog u biti dijeli na dva dijela.

a) Prvi dio, koji se temelji na povredi članka 20. Povelje

353 Tužitelj tvrdi da se pobijanom odlukom povređuje načelo jednakog postupanja i nediskriminacije, kako je utvrđeno u članku 20. Povelje, s obzirom na to da se prema njemu postupa na isti način kao prema institucijama koje nisu u postupku likvidacije. U tom pogledu ističe, s jedne strane, da se njegova bankovna odobrenja za rad koriste samo u svrhu njegove likvidacije i, s druge strane, da je njegova izloženost riziku, vjerojatnost sanacije i važnost za stabilnost financijskih tržišta ograničena ili nepostojeća.

354 Nejednako postupanje nije isključeno činjenicom da metoda izračuna *ex ante* doprinosâ dovodi do različitih *ex ante* doprinosâ za različite institucije. Naime, primjereno uzimanje u obzir posebne situacije tužitelja trebalo bi dovesti do smanjenja njegova doprinosa na nulu, što nije moguće zbog članka 9. stavka 3. Delegirane uredbe 2015/63, koji propisuje da multiplikator za prilagodbu treba biti određen u rasponu između 0,8 i 1,5.

355 SRB i Komisija osporavaju tu argumentaciju

356 Člankom 20. Povelje utvrđeno je opće pravno načelo Unije, naime načelo jednakog postupanja, koje zahtijeva da se u usporedivim situacijama ne postupa na različit način i da se u različitim situacijama ne postupa na jednak način, osim ako je takvo postupanje objektivno opravdano (presuda od 3. veljače 2021., Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, t. 95.).

357 U tom pogledu, kao prvo, valja ispitati nalazi li se institucija koja je u postupku likvidacije, poput tužitelja, u situaciji koja je usporediva sa situacijom drugih institucija koje su obveznici *ex ante* doprinosa.

358 U skladu s ustaljenom praksom, usporedivost takvih situacija utvrđuje se s obzirom na sve elemente koji ih obilježavaju. Te elemente valja utvrđivati i ocjenjivati osobito vodeći računa o predmetu i cilju akta kojim se provodi razlikovanje u pitanju. Nadalje, treba uzeti u obzir načela i ciljeve područja u koje taj akt pripada (vidjeti presudu od 3. veljače 2021., Fussl Modestraße Mayr, C-555/19, EU:C:2021:89, t. 99. i navedenu sudsku praksu).

359 Kada je riječ o cilju koji se želi postići propisom na koji se odnosi pobijana odluka, valja podsjetiti na to da taj pravni propis ulazi u područje SRM-a čijom se uspostavom nastoji, u skladu s uvodnom izjavom 12. Uredbe br. 806/2014, osigurati neutralni pristup pri postupanju s institucijama koje propadaju, povećati stabilnost institucija u državama članicama sudionicama i spriječiti prelijevanje mogućih kriza na države članice koje ne sudjeluju u tom mehanizmu, kako bi se olakšalo funkcioniranje unutarnjeg tržišta u cijelosti.

360 Kako bi se osiguralo financiranje aktivnosti SRM-a, Direktivom 2014/59, Uredbom br. 806/2014 i Delegiranom uredbom 2015/63 uspostavljeni su *ex ante* doprinosi čija se posebna priroda sastoji od toga da, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 105. do 107. te direktive i uvodne izjave 41. te uredbe, od toga da se u okviru osigurateljne logike zajamči da financijski sektor pribavi dostatna financijska sredstva za SRM kako bi on mogao ispunjavati svoje funkcije, potičući poslovanje tih institucija po modelu koji predstavlja manji rizik (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 113.).

361 S obzirom na ta načela i te ciljeve, tužitelj pogrešno tvrdi da se institucije koje su u postupku likvidacije, zbog te likvidacije nalaze u situaciji različitoj od one drugih institucija koje podliježu *ex ante* doprinosima.

362 Kao prvo, valja istaknuti da se, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 102. Uredbe br. 806/2014, *ex ante* doprinosi prikupljaju od institucija prije pokretanja postupka sanacije i neovisno o tome.

363 Kao drugo, u skladu s člankom 67. stavkom 4. i člankom 70. Uredbe br. 806/2014 te člankom 103. Direktive 2014/59, obveza plaćanja *ex ante* doprinosâ primjenjuje se na sve institucije koje su nositelji odobrenja za pružanje bankovnih usluga kao institucije u smislu članka 2., u vezi s člankom 3. stavkom 1. točkom 13. te uredbe i člankom 2. stavkom 1. točkom 2. te direktive.

364 Međutim, u ovom slučaju tužitelj ne osporava da je tijekom predmetnog razdoblja doprinosa bio institucija koja je poslovala s odobrenjem za pružanje bankovnih usluga u smislu odredbi navedenih u točki 363. ove presude, i to neovisno o njegovoj likvidaciji.

365 Iz toga slijedi da je tužitelj mogao obavljati bankarske djelatnosti putem kojih je financijski sustav mogao izložiti određenom riziku.

366 Kao treće, metoda izračuna *ex ante* doprinosâ, kako je uspostavljena Delegiranom uredbom 2015/63, može odražavati – na način usporediv s onim drugih institucija – posebnosti profila rizičnosti institucija koje se likvidiraju.

367 Naime, metoda izračuna *ex ante* doprinosâ uzima u obzir veličinu institucija na temelju izračuna osnovnog godišnjeg doprinosa, koji se temelji na razmjernom iznosu neto obveza predmetne institucije, u odnosu na neto obveze svih institucija s odobrenjem za rad na državnim područjima svih država članica sudionica. Stoga se osnovni godišnji doprinos institucije smanjuje u usporedbi s onim drugih institucija i odražava njezin poseban položaj ako u okviru likvidacije ta institucija

smanji iznos svojih neto obveza. Osim toga, različiti stupovi i pokazatelji rizika predviđeni u članku 6. Delegirane uredbe 2015/63 omogućuju ciljano uzimanje u obzir različitih značajki institucija, uključujući institucije koje su predmet likvidacije, tako da se takvoj instituciji nalaže niži *ex ante* doprinos kada se njezin profil rizičnosti smanjuje zbog likvidacije.

368 Kao četvrto, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, institucije koje su u postupku likvidacije nisu isključene od pogodnosti koje proizlaze iz postojanja SRF-a.

369 Naime, kao što je to istaknuto u točki 71. ove presude, samo postojanje tog fonda pridonosi stabilnosti financijskog sektora od koje imaju koristi sve predmetne institucije, uključujući institucije koje su predmet likvidacije.

370 U tom pogledu valja naglasiti da mogućnost da se pokrene sanacija institucije koja propada ili je vjerojatno da će propasti, nego i omogućivanje iste, odgovara cilju koji se nastoji postići osnivanjem SRF-a. Međutim, stabilnost financijskog sektora pridonosi olakšavanju takve sanacije jer povećava njezinu predvidljivost i učinkovitost.

371 U tim okolnostima tužitelj nije dokazao da se nalazi u situaciji različitoj od one institucija koje nisu u postupku likvidacije, s obzirom na načela i ciljeve navedene u točkama 359. i 360. ove presude.

372 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevim argumentom prema kojem *ex ante* doprinosi čine „porez za banke” kojim se povređuje „zahtjev jednakog poreznog postupanja propisan člankom 20. Povelje”.

373 U tom pogledu, s jedne strane, valja istaknuti da tužitelj ne pojašnjava ni sadržaj ni doseg „zahtjeva jednakog poreznog postupanja propisan člankom 20. Povelje”. S druge strane, pretpostavka na koju se tužitelj poziva, odnosno pretpostavka prema kojoj *ex ante* doprinosi predstavljaju „poreze” ili porezne odredbe, pogrešna je iz razloga navedenih u točkama 59. do 76. ove presude.

374 S obzirom na prethodno navedeno, prvi dio trećeg tužbenog razloga treba odbiti.

b) Drugi dio, koji se temelji na povredi članka 16. Povelje

375 Tužitelj ističe da se pobijanom odlukom povređuje sloboda poduzetništva, kako je zajamčena člankom 16. Povelje, s obzirom na to da ga se tom odlukom stavlja u nepovoljniji položaj koji nije razmjeran ciljevima koji se nastoje postići navedenom odlukom. Naime, osobito je isključeno da bi se *ex ante* doprinosi ikad mogli koristiti u njegovu korist ili u korist institucija koje se nalaze u sličnoj situaciji jer u njegovu slučaju nisu ispunjeni uvjeti za primjenu instrumenata sanacije.

376 SRB i Komisija osporavaju tu argumentaciju.

377 Zaštita dodijeljena člankom 16. Povelje obuhvaća slobodu obavljanja ekonomske ili komercijalne djelatnosti, slobodu ugovaranja i slobodno tržišno natjecanje (vidjeti presudu od 21. prosinca 2021., Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, t. 79. i navedenu sudsku praksu).

378 Međutim, sloboda poduzetništva nije apsolutno pravo. Na tu se slobodu može primijeniti niz zahvata javne vlasti kojima se u općem interesu može ograničiti obavljanje djelatnosti (vidjeti u tom smislu presude od 22. siječnja 2013., Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, t. 45. i 46. i navedenu sudsku praksu, i od 21. prosinca 2021., Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, t. 80. i 81. i navedenu sudsku praksu).

379 Ta se okolnost odražava, među ostalim, u načinu na koji treba ocijeniti propise Unije na temelju članka 52. stavka 1. Povelje (vidjeti u tom smislu presude od 22. siječnja 2013., Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, t. 47., i od 21. prosinca 2021., Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, t. 82.).

380 U skladu s člankom 52. stavkom 1. Povelje, svako ograničenje pri ostvarivanju prava i sloboda priznatih Poveljom mora biti predviđeno zakonom i mora poštovati bit navedenih prava i sloboda te je moguće, podložno načelu proporcionalnosti, samo ako je nužno i ako zaista odgovara ciljevima od općeg interesa koje priznaje Unija ili potrebi zaštite prava i sloboda drugih osoba (presude od 22. siječnja 2013., Sky Österreich, C-283/11, EU:C:2013:28, t. 48., i od 21. prosinca 2021., Bank Melli Iran, C-124/20, EU:C:2021:1035, t. 83.).

381 U ovom slučaju, pod pretpostavkom da obveza nametnuta tužitelju da plati *ex ante* doprinose predstavlja zadiranje u njegovu slobodu poduzetništva, najprije valja istaknuti da ta obveza proizlazi, među ostalim, iz članaka 69. i 70. Uredbe br. 806/2014 i članaka 102. i 103. Direktive 2014/59, tako da je predviđena zakonom.

382 Nadalje, obveza plaćanja *ex ante* doprinosâ ostvaruje cilj od općeg interesa. Naime, kao što to proizlazi iz uvodne izjave 1. Delegirane uredbe 2015/63, aranžmani financiranja sanacije trebali bi imati prikladna financijska sredstva kako bi se omogućilo učinkovito funkcioniranje sanacijskog mehanizma. Slijedom toga, SRB može prikupljati *ex ante* doprinose od dotičnih institucija kako bi financirao provedbu navedenog mehanizma, s obzirom na to da taj mehanizam nastoji povećati stabilnost tih institucija u državama članicama sudionicama i spriječiti prelijevanje mogućih kriza na države članice nesudionice, kao što je to istaknuto u točkama 43. do 53. ove presude.

383 Osim toga, tužitelj Općem sudu nije podnio nikakav dokaz na temelju kojeg bi se moglo utvrditi da bi, s obzirom na taj cilj, obveza doprinosa SRF-u predstavljala nerazmjerno ili neprihvatljivo uplitanje kojim se ugrožava sama bît njegove slobode poduzetništva.

384 Naposljetku, kad je riječ o načelu proporcionalnosti, tužitelj osobito ne dokazuje da postoje sredstva koja su manje ograničavajuća od plaćanja *ex ante* doprinosâ kako bi se omogućilo jednako učinkovito postizanje ciljeva koji se nastoje postići Uredbom br. 806/2014 i Direktivom 2014/59, kao što je, među ostalim, cilj da financijski sektor pribavi dostatna financijska sredstva za SRF kako bi on mogao ispunjavati svoje funkcije, potičući poslovanje dotičnih institucija po modelu koji predstavlja manji rizik (vidjeti u tom smislu presudu od 15. srpnja 2021., Komisija/Landesbank Baden-Württemberg i SRB, C-584/20 P i C-621/20 P, EU:C:2021:601, t. 113.).

385 U tim okolnostima tužitelj ne može prigovoriti da je pobijana odluka protivna članku 16. Povelje.

386 Stoga treba odbiti drugi dio trećeg tužbenog razloga.

387 Isto tako, treba odbiti prigovor istaknut u okviru trećeg tužbenog razloga prema kojem činjenica da SRB temelji svoju odluku na Delegiranoj uredbi 2015/63 i da njome nije propisano izuzeće u pogledu *ex ante* doprinosâ za institucije poput tužitelja ne može ispraviti povredu, pobijanom odlukom, članaka 20. i 16. Povelje jer ta delegirana uredba također povređuje te odredbe jer nameće tužitelju obvezu plaćanja *ex ante* doprinosâ.

388 Naime, budući da takvo upućivanje na Delegiranu uredbu 2015/63 treba shvatiti na način da tužitelj ističe prigovor nezakonitosti protiv te delegirane uredbe zbog povrede članaka 20. i 16. Povelje, takav prigovor nezakonitosti valja odbiti zbog razloga navedenih u točkama 357. do 363. i 378. do 384. ove presude.

389 Prema tome, treći tužbeni razlog treba odbiti u cijelosti.

[*omissis*]

5. Šesti tužbeni razlog, u dijelu u kojem se temelji na izravnoj primjenjivosti članka 103. stavka 7. točke (a) Direktive 2014/59 i primjeni po analogiji članka 5. stavka 1. točke (f) Delegirane uredbe 2015/63

403 Šesti tužbeni razlog sadržava dva prigovora koji se odnose na zakonitost pobijane odluke.

a) Prvi prigovor, koji se odnosi na izravnu primjenjivost članka 103. stavka 7. točke (a) Provedbene uredbe br. 2014/59

404 Tužitelj tvrdi da je SRB, time što je odbio isključiti portfelj izvedenica EAA-OTC iz izračuna *ex ante* doprinosâ, povrijedio članak 103. stavak 7. Direktive 2014/59, kojim se utvrđuju kriteriji za prilagođavanje osnovnih godišnjih doprinosa profilu rizičnosti institucija. Fiducijarni poslovi poput upravljanja tim portfeljem, koje tužitelj drži na temelju fiducija za račun banke EAA, za njega nisu predstavljale izloženost riziku. Takvo nepostojanje izloženosti riziku treba uzeti u obzir prilikom izračuna *ex ante* doprinosâ na temelju članka 103. stavka 7. točke (a) Direktive 2014/59. Ta se odredba primjenjuje na izračun navedenih doprinosâ na temelju članka 70. stavaka 2. točke (b) Uredbe br. 806/2014.

405 SRB osporava tu argumentaciju.

406 Točno je da se člankom 70. stavkom 2. drugim podstavkom Uredbe br. 806/2014 predviđa da se izračun *ex ante* doprinosa svake institucije temelji na doprinosu koji je prilagođen profilu rizičnosti dotične institucije i koji se temelji na kriterijima utvrđenima u članku 103. stavku 7. Direktive 2014/59.

407 Međutim, u toj se odredbi ne navodi da je SRB dužan izravno prilagoditi *ex ante* doprinos s obzirom na takve kriterije.

408 Suprotno tomu, iz samog teksta članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59, na koji upućuje članak 70. stavak 2. drugi podstavak Uredbe br. 806/2014 i kojim se predviđa donošenje delegiranog akta za provedbu kriterija predviđenih u tom članku 103. stavku 7., proizlazi da zakonodavac Unije nije namjeravao da se ti kriteriji izravno primjenjuju na nacionalna sanacijska tijela kao što je SRB.

409 To tim više vrijedi jer se člankom 70. stavkom 6. Uredbe br. 806/2014 određuje da se delegirani akti kojima se pobliže objašnjava pojam „prilagođavanje doprinosa razmjerno profilu rizičnosti institucije”, koje je Komisija donijela na temelju članka 103. stavka 7. Direktive 2014/59, primjenjuju na izračun *ex ante* doprinosâ na osnovi te uredbe.

410 Iz prethodno navedenog proizlazi da nije bilo na SRB-u da izravno prilagodi *ex ante* doprinos tužitelja kriterijima predviđenima člankom 103. stavkom 7. Direktive 2014/59, nego da je na njemu da to učini na temelju preciznijih kriterija koji su predviđeni Delegiranom uredbom 2015/63 i kojima se provode ti prvi kriteriji.

411 Međutim, članak 5. Delegirane uredbe 2015/63 taksativno nabraja obveze koje je SRB dužan isključiti u svrhu izračuna osnovnog godišnjeg doprinosa institucija, s obzirom na to da obveze na temelju fiducija nisu navedene u toj odredbi.

412 Stoga tužitelj ne može tvrditi da je SRB morao, na temelju članka 103. stavka 7. točke (a) Direktive 2014/59 i neovisno o slučajevima iz članka 5. Delegirane uredbe 2015/63, isključiti obveze koje se odnose na tužiteljeve fiducijarne djelatnosti prilikom izračuna njegova osnovnog godišnjeg doprinosa zbog toga što te obveze ne bi predstavljale rizik.

413 Slijedom toga, ovaj prigovor šestog tužbenog razloga treba odbiti.

b) Podredno istaknut prigovor koji se odnosi na analogiju s promotivnim kreditima

414 Podredno, tužitelj tvrdi da je SRB trebao po analogiji primijeniti članak 5. stavak 1. točku (f) Delegirane uredbe 2015/63 na portfelj izvedenica EAA-OTC koje on ima na temelju fiducija. Naime, kao i posrednička institucija u području promotivnih kredita, fiducijarni povjerenik u svrhu likvidacije fiducijarnih obveza predstavlja običnu fazu između izvornog partnera u ugovoru o izvedenicama i fiducijara.

415 SRB i Komisija osporavaju tu argumentaciju.

416 Članak 5. stavak 1. točka (f) Delegirane uredbe 2015/63 isključuje iz izračuna *ex ante* doprinosâ određene obveze koje se drže u slučaju institucija koje posluju u području promotivnih kredita.

417 Pojam „promotivni kredit” definiran je u članku 3. točki 28. Delegirane uredbe 2015/63 kao kredit koji odobrava banka koja odobrava promotivne kredite ili posrednička banka pod nekonkurentnim i neprofitnim uvjetima s ciljem promoviranja ciljeva javne politike središnje države ili regionalne samouprave države članice.

418 Međutim, s jedne strane, iz tužiteljevih podnesaka proizlazi da on ne posluje s takvim kreditima, tako da on nije institucija navedena u članku 5. stavku 1. točki (f) Delegirane uredbe 2015/63.

419 S druge strane, SRB ne može po analogiji primijeniti članak 5. stavak 1. točku (f) Delegirane uredbe 2015/63 na obveze povezane s fiducijarnim djelatnostima. Naime, navedena odredba ne dodjeljuje SRB-u diskrecijsku ovlast da isključi određene obveze, na temelju usklađivanja razmjerno profilu rizičnosti institucija, iz osnovnih godišnjih doprinosa, nego, suprotno tomu, precizno i iscrpno navodi uvjete za takvo isključenje obveze (vidjeti presudu od 3. prosinca 2019., Iccrea Banca, C-414/18, EU:C:2019:1036, t. 93.).

420 Stoga, drugi prigovor šestog tužbenog razloga i, prema tome, šesti tužbeni razlog u cijelosti treba odbiti.

6. Sedmi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 5. stavaka 3. i 4. Delegirane uredbe 2015/63, u vezi s člankom 70. stavkom 6. Uredbe br. 806/2014, zbog neuzimanja u obzir neto vrijednosti obveza povezanih s ugovorima o izvedenicama

421 Prije razmatranja sedmog tužbenog razloga, valja podsjetiti na sadržaj relevantnih odredbi Delegirane uredbe 2015/63.

422 Članak 5. stavak 1. Delegirane uredbe 2015/63, koji je dio odjeljka 2. navedene delegirane uredbe, navodi šest slučajeva za isključenje obveza iz izračuna *ex ante* doprinosâ.

423 U skladu s člankom 5. stavkom 3. prvim podstavkom Delegirane uredbe 2015/63, za potrebe tog odjeljka prosječni godišnji iznos, izračunan na tromjesečnoj osnovi, obveza iz članka 5. stavka 1. te delegirane uredbe koje proizlaze iz ugovora o izvedenicama vrednuje se u skladu s člancima 429., 429.a i 429.b Uredbe br. 575/2013.

424 Članak 5. stavak 3. drugi podstavak Delegirane uredbe 2015/63 navodi da, međutim, vrijednost pripisana obvezama koje proizlaze iz ugovora o izvedenicama ne smije biti manja od 75 % vrijednosti tih obveza dobivene primjenom računovodstvenih odredaba koje se na tu instituciju primjenjuju za potrebe financijskog izvještavanja (u daljnjem tekstu: računovodstvena vrijednost).

425 Naposljetku, članak 5. stavak 4. prvi podstavak Delegirane uredbe 2015/63 propisuje da za potrebe odjeljka 2. te delegirane uredbe ukupne obveze iz članka 5. stavka 1. navedene delegirane uredbe ne uključuju računovodstvenu vrijednost obveza koje proizlaze iz ugovora o izvedenicama, a uključuju odgovarajuću vrijednost određenu u skladu s člankom 5. stavkom 3. te iste delegirane uredbe.

426 Tužitelj tvrdi da je pobijanom odlukom povrijeđen članak 5. stavci 3. i 4. Delegirane uredbe 2015/63, u vezi s člankom 70. stavkom 6. Uredbe br. 806/2014, jer je SRB izračunao njegov *ex ante* doprinos na temelju vrijednosti svojih ugovora o izvedenicama koje naziva „bruto vrijednost” umjesto vrijednosti tih ugovora koju naziva „neto vrijednost”.

427 Iz njegovih podnesaka proizlazi da tužitelj tim pojmom „neto vrijednost” podrazumijeva vrijednost njegovih obveza koja ne uključuje obveze koje ne predstavljaju rizik, dok „bruto vrijednost” uključuje takve obveze. Prema tužiteljevu mišljenju, nerizične obveze su, među ostalim, one povezane s portfeljem izvedenica EAA-OTC, s obzirom na to da on uživa potpunu i učinkovitu zaštitu od rizika koji proizlaze iz tih obveza.

428 Ta zaštita proizlazi iz sporazuma o netiranju sklopljenog između tužitelja i banke EEA, kojim banka EEA preuzima rizike povezane s portfeljem izvedenica EAA-OTC.

429 U tom kontekstu nije važno kako odredbe Uredbe br. 575/2013 uređuju različite obveze povezane s portfeljem izvedenica EAA-OTC. Svrha te uredbe razlikuje se od svrhe Direktive 2014/59 i Uredbe br. 806/2014. Točno je da članak 5. stavak 3. Delegirane uredbe 2015/63 određuje da, što se tiče vrsta obveza koje treba isključiti iz obveza institucije na temelju članka 5. stavka 1. te delegirane uredbe, iznos obveza koje proizlaze iz ugovora o izvedenicama treba vrednovati u skladu s člancima 429., 429.a i 429.b Uredbe br. 575/2013. Međutim, Tim odredbama uređuje se izračun takozvanog omjera financijske poluge, koji je, kao što to proizlazi iz uvodnih izjava 91. do 94. Uredbe br. 575/2013, parametar koji nije povezan s rizikom koji proizlazi iz bonitetnog prava.

430 Suprotno tomu, izračun *ex ante* doprinosâ prilagođen razmjerno profilu rizičnosti institucija treba, u skladu s načelom proporcionalnosti, uzeti u obzir, među ostalim, izloženost transakcija riziku. Iz toga proizlazi da, za potrebe uključivanja obveza u osnovicu za izračun *ex ante* doprinosâ, nije moguće uzeti u obzir obveze obuhvaćene sporazumom o netiranju koji je tužitelj sklopio s bankom EAA. U tim okolnostima, upućivanje u članku 5. stavku 3. Delegirane uredbe 2015/63 na odredbe Uredbe br. 575/2013 ne bi moglo obuhvatiti sve obveze koje proizlaze iz izvedenica, nego samo obveze koje predstavljaju barem određeni rizik.

431 SRB osporava tu argumentaciju.

432 U skladu s člankom 5. stavkom 4. Delegirane uredbe 2015/63, za potrebe odjeljka 2. te delegirane uredbe, koji uključuje taj članak 5., „ukupne obveze iz stavka 1." navedenog članka 5. ne uključuju računovodstvenu vrijednost obveza koje proizlaze iz ugovora o izvedenicama, a uključuju odgovarajuću vrijednost određenu u skladu sa stavkom 3. te iste delegirane uredbe.

433 U skladu s člankom 5. stavkom 3. prvim podstavkom Delegirane uredbe 2015/63, za potrebe tog odjeljka prosječni godišnji iznos, izračunan na tromjesečnoj osnovi, „obveza iz stavka 1." navedenog članka 5. koje proizlaze iz ugovora o izvedenicama vrednuje se u skladu s člancima 429., 429.a i 429.b Uredbe br. 575/2013.

434 Stoga iz samog teksta članka 5. stavaka 3. i 4. Delegirane uredbe 2015/63 proizlazi da se te odredbe primjenjuju samo na obveze iz stavka 1. tog članka.

435 Međutim, iz točke 419. ove presude proizlazi da obveze povezane s portfeljem izvedenica EAA-OTC nisu obuhvaćene područjem primjene članka 5. stavka 1. točke (f) Delegirane uredbe 2015/63.

436 Osim toga, tužitelj ne objašnjava koji bi drugi slučaj utvrđen člankom 5. stavkom 1. Delegirane uredbe 2015/63 bio primjenjiv na obveze povezane s portfeljem izvedenica EAA-OTC.

437 Iz toga slijedi da je tužiteljeva argumentacija u okviru njegova sedmog tužbenog razloga, koja se temelji na navodnoj povredi članka 5. stavaka 3. i 4. Delegirane uredbe 2015/63, bespredmetna i da stoga sedmi tužbeni razlog treba odbiti.

7. Osmi tužbeni razlog, koji se temelji na povredi članka 6. stavka 8. točke (a) Delegirane uredbe 2015/63, u vezi s člankom 70. stavkom 6. Uredbe br. 806/2014, zbog kvalifikacije tužitelja kao institucije u smislu potonje odredbe

438 Tužitelj tvrdi da pobijana odluka povređuje odredbe članka 70. stavka 6. Uredbe br. 806/2014 u vezi s člankom 6. stavkom 8. točkom (a) Delegirane uredbe 2015/63 jer se u toj odluci tužitelja kvalificira kao instituciju u restrukturiranju u smislu potonje odredbe, što povećava njegov multiplikator prilagodbe.

439 Budući da je Delegirana uredba 2015/63 donesena na temelju članka 103. stavaka 7. i 8. Direktive 2014/59 i da je njome na razini Unije uspostavljen prvi jedinstveni sustav oporavka i sanacije bankovnih institucija, državne potpore ili istovjetnih sredstava iz članka 6. stavka 8. točke (a) Delegirane uredbe 2015/63, odnosila bi se samo na potpore dodijeljene u okviru Direktive 2014/59 ili od njezina stupanja na snagu. To je tumačenje potkrijepljeno tekstom uvodnih izjava 41. i 55., članka 2. stavka 1. točke 28. i članka 31. stavka 2. točke (c) navedene direktive.

440 Međutim, davanja koja je banka EAA isplatila tužitelju u to su vrijeme bila dodijeljena putem državnih sredstava na temelju nacionalnog propisa i prije stupanja na snagu Direktive 2014/59, a ne iz sredstava SRF-a na osnovi te direktive ili Uredbe br. 806/2014. Stoga, SRB nije morao u njegovu slučaju primijeniti maksimalnu vrijednost za pokazatelj rizika „razina izvanrednih javnih financijskih potpora”.

441 SRB osporava tu argumentaciju.

442 Članak 6. stavak 5. točka (c) Delegirane uredbe 2015/63 određuje da se stup rizika IV., među ostalim pokazateljima rizika, sastoji od pokazatelja rizika „razina izvanrednih javnih financijskih potpora”.

443 Na temelju članka 2. stavka 1. točke 28. Direktive 2014/59, u vezi s člankom 3. prvim stavkom Delegirane uredbe 2015/63, „izvanredna javna financijska potpora” znači državna potpora u smislu članka 107. stavka 1. UFEU-a ili bilo koja druga javna financijska potpora na nadnacionalnoj razini koja bi, da su predviđene na nacionalnoj razini, predstavljale državnu potporu dodijeljenu s ciljem očuvanja ili obnavljanja održivosti, likvidnosti ili solventnosti institucije.

444 U ovom je slučaju, s jedne strane, nesporno da tužitelj podliježe restrukturiranju nakon što je primio takvu državnu potporu u smislu članka 107. stavka 1. UFEU-a.

445 S druge strane, suprotno onomu što tvrdi tužitelj, činjenica da je ta potpora dodijeljena prije stupanja na snagu Direktive 2014/59 nema utjecaja na okolnost da je ona obuhvaćena člankom 6. stavkom 5. točkom (c) Delegirane uredbe 2015/63, u vezi s njezinim člankom 2. stavkom 1. točkom 28.

446 Naime, ni tekst članka 2. stavka 1. točke 28. Direktive 2014/59 ni tekst članka 6. stavka 8. točke (a) Delegirane uredbe 2015/63 ne sadržavaju naznaku koja bi vremenski ograničila primjenu potonje odredbe u smislu koji navodi tužitelj.

447 Taj zaključak potvrđuje svrha članka 6. stavka 8. točke (a) Delegirane uredbe 2015/63 Naime, kao što je to SRB u biti tvrdio, rizik da će institucija koja podliježe restrukturiranju nakon što je primila izvanrednu javnu financijsku potporu ponovno imati financijske poteškoće ne umanjuje se samom činjenicom da je ta potpora dodijeljena prije stupanja na snagu Direktive 2014/59.

448 U tim je okolnostima SRB pravilno smatrao da je tužitelj obuhvaćen područjem primjene članka 6. stavka 8. točke (a) Delegirane uredbe 2015/63 te je na njega, u skladu s tom odredbom, primijenio najveću vrijednost za pokazatelj rizika „razina izvanrednih javnih financijskih potpora”.

449 Taj zaključak nije doveden u pitanje tužiteljevom tezom prema kojoj članak 6. stavak 8. točku (a) Delegirane uredbe 2015/63 treba tumačiti s obzirom na uvodnu izjavu 55. i članak 31. stavak 2. točku (c) Direktive 2014/59, tako da se članak 6. stavak 8. točka (a) Delegirane uredbe 2015/63 odnosi samo na razdoblje nakon stupanja na snagu Direktive 2014/59.

450 U skladu s uvodnom izjavom 55. Direktive 2014/59 „instrumenti sanacije trebali bi se primijeniti prije svake dokapitalizacije sredstvima iz javnog sektora ili ekvivalentnih izvanrednih javnih financijskih potpora instituciji”. U članku 31. stavku 2. točki (c) te direktive, jedan od ciljeva sanacije je „štititi javna sredstva tako da se na najmanju moguću mjeru svede oslanjanje na izvanredne javne financijske potpore”.

451 Međutim, dovoljno je istaknuti da se uvodna izjava 55. i članak 31. stavak 2. točka (c) Direktive 2014/59 odnose na načine moguće primjene instrumenata sanacije utvrđenih Direktivom 2014/59, a ne na izračun *ex ante* doprinosâ. Stoga se iz toga ne može izvesti nikakav zaključak u pogledu tumačenja članka 6. stavka 5. točke (c) Delegirane uredbe 2015/63.

452 Isti se zaključak nameće u pogledu tužiteljevih argumenata koji se temelje na izvatku iz uvodne izjave 41. Direktive 2014/59 prema kojem „[n]e bi se trebalo smatrati da institucija propada ili joj prijeti propast isključivo na temelju toga što su izvanredne javne financijske potpore osigurane prije stupanja na snagu [te] Direktive”.

453 U tom se pogledu tužitelj oslanja na djelomično tumačenje te uvodne izjave. Naime, kao što to proizlazi iz prve rečenice navedene uvodne izjave (odnosno „[o]kvirom za sanaciju trebalo bi predvidjeti pravovremeno pokretanje sanacije prije nego što financijska institucija postane insolventna u bilanci i prije nego što sav vlasnički kapital nestane”), on se odnosi na načine sanacije. Slijedom toga, iz toga se ne može izvesti nikakav zaključak u pogledu tumačenja članka 6. stavka 5. točke (c) Delegirane uredbe 2015/63, u vezi s člankom 2. stavkom 1. točkom 28. Direktive 2014/59, koja se odnosi na izračun *ex ante* doprinosâ.

454 Isto tako, tužitelj se ne može osloniti na činjenicu da je dio teksta članka 2. stavka 1. točke 28. Direktive 2014/59 (odnosno „koje se dodjeljuju s ciljem očuvanja ili obnavljanja održivosti, likvidnosti ili solventnosti institucije”) izražen u indikativu prezenta.

455 Naime, kao što je to sud Unije već utvrdio (vidjeti u tom smislu presudu od 3. ožujka 2020. X (Europski uhidbeni nalog – Dvostruka kažnjivost), C-717/18, EU:C:2020:142, t. 20.), indikativ prezenta obično se upotrebljava u propisima Unije kako bi se izrazila kogentna narav odredbe. Iz toga slijedi da se iz toga ne može izvući nikakav zaključak u pogledu njezinih vremenskih učinaka.

456 Naposljetku, valja odbiti tužiteljev argument prema kojem bi primjena članka 6. stavka 8. točke (a) Delegirane uredbe 2015/63 na mjere potpore prije stupanja na snagu Direktive 2014/59 ugrozila postupke restrukturiranja nepoštovanjem korisnog učinka te direktive.

457 U tom pogledu, s jedne strane, valja istaknuti da ta direktiva u svojem članku 103. stavku 7. točki (e) utvrđuje da prilikom izračuna *ex ante* doprinosâ treba uzeti u obzir razinu prethodnih izvanrednih javnih financijskih potpora, a da se pritom ne pojašnjava da se ta potpora mora dodijeliti nakon njezina stupanja na snagu.

458 S druge strane, kao što je to navedeno u točkama 71. i 370. ove presude, jedan od ciljeva Direktive 2014/59 jest jačanje stabilnosti financijskih tržišta, što pomaže institucijama kao što je tužitelj da dovrše svoj postupak likvidacije, bez obzira na to je li taj postupak započeo prije ili nakon stupanja na snagu te direktive.

459 S obzirom na prethodno navedeno, osmi tužbeni razlog valja odbiti.

C. Zaključak

460 Nakon ispitivanja po službenoj dužnosti koje je proveo Opći sud, valja utvrditi da pobijana odluka sadržava nedostatke u obrazloženju kad je riječ o određivanju godišnje ciljne razine. Budući da su ti nedostaci sami po sebi osnova za poništenje pobijane odluke, tu odluku valja poništiti u dijelu u kojem se odnosi na tužitelja.

[*omissis*]

Slijedom navedenoga,

OPĆI SUD (osmo prošireno vijeće)

proglašava i presuđuje:

1. **Odluka Jedinstvenog sanacijskog odbora (SRB) SRB/ES/2021/22 od 14. travnja 2021. o izračunu *ex ante* doprinosâ Jedinstvenom fondu za sanaciju za 2021. poništava se u dijelu u kojem se odnosi na društvo Portigon AG**.

2. **Učinci Odluke SRB/ES/2021/22, u dijelu u kojem se odnosi na Portigon AG, održavaju se na snazi dok u razumnom roku, koji ne može biti dulji od šest mjeseci od datuma objave ove presude, na snagu ne stupi nova SRB-ova odluka kojom se utvrđuje *ex ante* doprinos te institucije Jedinstvenom fondu za sanaciju za razdoblje doprinosa 2021.**

3. **SRB će, uz vlastite troškove, snositi i troškove društva Portigon AG.**

4. **Europski parlament, Vijeće Europske unije i Europska komisija snosit će vlastite troškove.**

Kornezov De Baere Petrlík

Kecsmár Kingston

Objavljeno na javnoj raspravi u Luxembourgu 29. svibnja 2024.

Potpisi